

Η Φριχτή
Μεταμόρφωσι

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

**ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ
ΤΗ ΦΛΟΓΑ**

ΣΕ ΔΙΑΡΚΗ ἐπιφυλακή βρίσκονται οἱ Ὑπεράνθρωποι. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ ἐπίθεσι τῶν πυρινῶν σφαιρῶν τῆς Φλόγας, τῆς Βασίλισσας τοῦ Κακοῦ(*) οἱ προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος δὲν μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν. Ὁ πύρινος στρατὸς τῆς διαβολικῆς γυναίκας ἔχει ἐξοντωθῆ. Ἡ ἴδια ὁμως ἐξέφυγε καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸ ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μπορεῖ νὰ ἐξαπολύσῃ πάλι μιὰ δευτέρη ἐπίθεσι, χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη.

Γι' αὐτό, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἔχουν πάρει τὰ μέτρα

τους. Ἐχουν μοιράσει τὴ Γῆ σὲ ἕξι κομμάτια κι' ἔχει ἀναλάβει ὁ καθένας τους τὴ φρουρῆσι ἐνὸς κομματιοῦ. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει ἀναλάβει τὴν Ἀμερικὴ. Ὁ Ἐλ Γκρέκο τῆς Εὐρώπῃ. Ἡ Ἀστρατὴ τῆν Ἀφρικὴ. Ὁ Κεραυνὸς τῆ Νότια Ἀμερικὴ. Ὁ ταχύτατος μικρὸς Ὑπερέλληνας τὴν ἀπέραντη Ἀσία καὶ ὁ... ἥρωσ τῶν ἡρώων, ὁ νάνος Κοντοστούπης, μὲ τὴ δειλὴ καὶ συγχρόνως ἡρωικὴ ψυχὴ, ἔχει ἀναλάβει τὴν Αὐστραλία.

Πετοῦν ψηλὰ στὸν ἀέρα, ἐνῶ τὰ μάτια τους ἐρευνοῦν ἀδιάκοπα τὸν οὐρανὸ πάνω καὶ τὴ Γῆ κάτω...

...Ἐχουν περάσει μερικὲς μέρες ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπίθεσι τῆς Φλόγας, τῆς Βασίλισσας τοῦ Κακοῦ. Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει πάνω ἀπὸ τὴν

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 83: «Φλόγα, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ».

περιοχή της Καλιфорνίας. Κάθε τόσο συμμενοείται με τους δικούς του, με τη βοήθεια του μικροσκοπικού ραδιοπομπού που έχει περασμένο στο χέρι του.

«Τίποτα ακόμα;» ρωτάει.

«Τίποτα!» απαντούν οι άλλοι από διάφορα μέρη του κόσμου.

Ξαφνικά, καθώς πετάει πάνω από μια κοιλάδα, ανάμεσα σε δυο βουνοκορφές της μεγάλης οροσειράς Σιέρρα-Μάντρε, ο Υπεράνθρωπος βλέπει μια μεγάλη μορφή να ξεπηδάει μέσα από το στόμιο μιας σπηλιάς και να ανυψώνεται όλοταχώς προς το μέρος του!

Είναι μια όμορφη γυναίκα που όμως το σώμα της είναι μισητή φορά μεγαλύτερο από το σώμα ενός κανονικού ανθρώπου! Είναι ντυμένη με δέρμα ζώου και στο χέρι της κρατάει ένα πελώριο σπαθί! Στο κεφάλι της, πάνω από τα ξανθά μαλλιά της, φορεί ένα κράνος με κόκκινο λοφίο και με δυο κέρατα!

Τα όμορφα χαρακτηριστικά του προσώπου της είναι συσπασμένα από απερίγραπτη μανία! Από το στήθος της βγαίνει ένα διαπεραστικό ούρλιαχτό λύσσας!

Πριν ο Υπεράνθρωπος προλάβει να ειδοποιηθεί με το ραδιοπομπού του τους συντρόφους του, η Φλόγα βρίσκεται κιάλας κοντά του και επιτίθεται! Η σπάθα της κάνει μια άστραπιαία στροφή στον άερα και χτυπάει τον ήρωά μας στο κεφάλι με

τόση όρμη, ώστε αυτός πέφτει προς τη Γη.

Το άτρωτο κορμί του δεν παθαίνει τίποτα από το τρομερό χτύπημα, μα ένας διαπεραστικός πόνος τον ζαλίζει και τον κάνει να μισοχάση τις αισθήσεις του!

Η Φλόγα τον κυνηγάει από κοντά, με το σπαθί της ύψωμένο, έτοιμη να συνεχίσει την επίθεσι.

Μια στιγμή όμως πριν ο Υπεράνθρωπος βροντήσει χάμα, συνέρχεται. Μ' ένα λύγισμα του κορμιού του γυρίζει προς τα πάνω, περνάει όλοταχώς δίπλα από τη Φλόγα και η γροθιά του χτυπάει στο πρόσωπο τη Βασίλισσα του Κακού!

Η τρομερή γυναίκα κάνει μια δλόκληρη στροφή γύρω από τον εαυτό της. Πριν ξαναβρη την ισοροπία της και συνεχίση τη μάχη, ο Υπεράνθρωπος επιτίθεται πάλι σφυροκοπώντας το γιγαντιαίο κορμί της και αποσπώντας από το στήθος της ούρλιαχτά πόνου και λύσσας!

Τα χτυπήματα είναι τόσο δυνατά, ώστε η Βασίλισσα του Κακού χάνει τις αισθήσεις της!

Πέφτει κάτω, βροντάει υπόκωφα στο έδαφος και μένει άσάλευτη!

Ο Υπεράνθρωπος, έκπληκτος κάπως για την εύκολη νίκη του, κατεβαίνει προς το μέρος της σαν γεράκι που κυνηγάει τη λεία του. Προσγειώνεται δίπλα της, πιέζει το κουμπάκι του μικροσκοπι-

κού ραδιοπομπού του και άρχίζει :

«Εδώ 'Υπεράνθρωπος ! Χτυπήθηκα με τή Φλόγα και τώρα...»

Δέν προλαβαίνει νά αποτελειώση τή φράσι του.

Τά μάτια τής Φλόγας άνοίγουν. Τό ένα της χέρι σηκώνεται με φόρα. Έκσφενδονίζει ένα μικρό στρογγυλό χάπι, πού χώνεται γραμμή μέσα στό στόμα του 'Υπεράνθρωπου και σκάζει χτυπώντας πάνω στόν ουρανίσκο του !

«Ένα άέριο έλευθερώνεται. Ένα καφτερό, πικρό άέριο, πού κάνει τόν ήρωα τών ήρώων νά νοιώση ένα συναίσθημα άσφυξίας.

Άρχίζει νά δήχη. Άπό τά μάτια του τρέχουν δάκρυα. Τό πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο.

Έπειτα άρχίζει νά πρασινίζει ! Ναι ! Νά πρασινίζει και νά αλλάξη μορφή !

Τό όμορφο, άνδροπρεπές πρόσωπο του 'Υπεράνθρωπου χάνει τά χαρακτηριστικά του ! Γίνεται χονδροειδές, τερατώδες, άπαίσιο ! Γίνεται ένα χοντρό πράσινο πρόσωπο με σατανικά μάτια, με τεράστιο στόμα και με γλώσσα πού κρέμεται έξω !

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Η ΦΛΟΓΑ βάζει τά γέλια. Διαβολικά κοροϊδευτικά γέλια. Καμαρώνει τόν 'Υπεράνθρωπο όπως ένας

γλύπτης καμαρώνει τά έργα τών χειρών του.

— Χά, χά, χά !, κάνει. Είσαι δικός μου πιά, 'Υπεράνθρωπε ! Είσαι όργανο του Κακού ! Τό χάπι πού σου πέταξα περιείχε ένα άέριο, πού μεταβάλλει τόν οργανισμό του άνθρώπου και τόν κάνει κακό, τού χαρίζει έχθρικά αισθήματα πρós άλλους τούς άλλους άνθρώπους ! Δυστυχώς, ή ούσία, άπό τήν όποία κατασκεύασα τό άέριο αυτό, είναι πολύ σπάνια και δέν μπόρεσα νά κατασκευάσω, παρά μόνο ένα χάπι ! Έτσι, δέν θα γίνουν και οι άλλοι 'Υπεράνθρωποι κακοί ! Οι δύο μας όμως, έγώ και έσύ, 'Υπεράνθρωπε, μπορούμε νά τούς νικήσουμε και νά υποδουλώσουμε ολόκληρη τήν Άνθρωπότητα ! Σύμφωνο ;

Γιά μερικές στιγμές ό 'Υπεράνθρωπος μένει άμίλητος και άσάλευτος. Κυττάζει γύρω με βλέμμα τρελλού σατανά, πού ψάχνει νά βρῆ έναν έχθρό !

Έπειτα, αρπάζει ένα τεράστιο βράχο, τόν σηκώνει ψηλά, όπως ένα παιδί θα έσηκωνε τό τόπι του και, ούρλιάζοντας άνατριχιαστικά, τόν χτυπάει χάμω με τόση δύναμη, ώστε ό βράχος γίνεται κομμάτια !

Άρπάζει τώρα ένα μεγάλο δέντρο. Τό τραβάει και τό ξεριζώνει, με τήν ίδια ευσκολία πού ένας κηπουρός ξεριζώνει ένα κρεμμυδάκι. Τό πετάει μακριά σε άποστασι έκάτο μέτρων !

— Είμαι ό 'Υπεράνθρω-

πος του Κακού!, λέει στην Φλόγα, που τον κυττάζει χαμογελώντας με ίκανοποίησι. Θέλω να καταστρέψω, να έξοντώσω, να συντριψω. Μαζί οι δύο μας θα τσακίσουμε τους 'Υπεράνθρωπους και θα υποτάξουμε τον κόσμο!

'Η Φλόγα κουνάει το κεφάλι της και τον πιάνει από το χέρι.

— 'Ελα, του λέει. Πάμε στη σπηλιά μου, να δής τί έτοιμάζω έναντίον του κόσμου!

'Ο 'Υπεράνθρωπος την ά-

Τα μάτια του νάνου πετάγονται από τις κόγχες τους, καθώς το χέρι του κτηνούς του σφίγγει το λαιμό!

κολουθεί με λύσσα στα διαβολικά μάτια του.

Μπαίνουν στη σπηλιά. Το έσωτερικό της μοιάζει περισσότερο με ένα πολυτελές διαμέρισμα παρά με σπηλιά. Τα δωμάτια είναι πολυτελώς επίπλωμένα και στο βάθος άπλώνεται ένα μεγάλο έργο-στήριο.

'Εκεί, κάτω από τεράστιους γυάλινους κώδωνες, σαλεύουν άμέτρητα μικροσκοπικά όντα που μοιάζουν με έντομα.

— Τί είναι αυτά, Φλόγα; ρωτάει ο 'Υπεράνθρωπος.

— Είναι... ρομπότ!, απαντάει η Βασίλισσα του Κακού. Ναι! Μετάλλινα ρομπότ προικισμένα με έξαιρετικές ικανότητες! Πετούν σαν τα πραγματικά έντομα και τσιμπούν σαν τα κουνούπια! Με μιά διαφορά: το τσιμπημά τους φέρνει το θάνατο, γιατί έχουν μέσα στο μετάλλινο κορμί τους ένα από τα πύθρομερα δηλητήρια που υπάρχουν! Καταλαβαίνεις λοιπόν τί θα γίνη αν τα αφήσω ελεύθερα, 'Υπεράνθρωπε! Έκατομμύρια άνθρωποι θα πεθάνουν κάτω από τα τσιμπημάτά τους!

— Τί περιμένεις και δέν τ' αφήνης ελεύθερα; ρωτάει ο 'Υπεράνθρωπος μ' ένα άπαισίο μορφασμό στο πράσινο άποκρουστικό πρόσωπό του.

Και κάνει ένα βήμα προς τους γυάλινους κώδωνες.

'Η Φλόγα τον σταματάει πιάνοντάς τον από το μπράτσο.

— "Όχι ακόμα!, του λέει. Δε θέλω να εξοντώσω την Άνθρωπότητα αλλά να την υποδουλώσω! Θέλω να φέρω στη Γη τη βασιλεία του Έγκληματος! Γι' αυτό θα χρησιμοποιήσω τα έντομα αυτά, για να κάνω τους ανθρώπους να παραδοθούν! Αν δέν το πτύχω αυτό, τότε θα αφήσω ελεύθερα τα έντομα - ρομπότ! Και τότε... Στο μεταξύ όμως πρέπει να βγάλουμε από τη μέση τους Ύπερανθρώπους! Πρέπει να εξοντώσουμε ή να άχρηστεύσουμε τον Έλ Γκρέκο, την Άστραπή, τάν Κεραυνό, τόν Ύπερέλληνα και τόν καταραμένο νάνο Κοντοστούπη! Νομίζω ότι οι δυο μας μπορούμε να τó καταφέρουμε αυτό!

Ο Ύπεράνθρωπος κουνάει τó τερατώδες κεφάλι του.

— Ναί!, γρυλλίζει. Θα τούς εξοντώσουμε! Τους μισώ! Είμαι έτοιμος να σε άκολουθήσω, Φλόγα!

— Έμπρός, λοιπόν!, λέει ή Φλόγα.

— Μια στιγμή, λέει ό Ύπεράνθρωπος. Είναι τώρα σκορπισμένοι στα πέρατα του κόσμου! Θα τούς διατάξω να συγκεντρωθούν στο σπίτι των Ύπερανθρώπων!

Και λέει στο ραδιοπομπό του:

«Έδώ Ύπεράνθρωπος! Συγκεντρωθήτε όλοι στο σπίτι... Έχω κάτι πολύ σοβαρό να σας άνακοινώσω!...»

Έπειτα, λυγίζουν κι οι δυο τά γόνατά τους, τά τεντώνουν άπότομα και άπογειώνονται. Κατευθύνονται πρòς

Ο Κοντοστούπης προσγειώνεται πάνω στη Φλόγα και την άρπάζει από τά κέρατα, ενώ ό Κεραυνός τήν έχει άρπάζει από τó λαιμό!

τά άνατολικά, πρòς τή Νέα Ύόρκη, σκίζοντας όλοιαχώς τόν άέρα

— Έμπρός για τήν μεγάλη επίθεση!, λέει βραχνά ό Ύπεράνθρωπος.

«Σ' ΕΦΑΓΑ, ΦΛΟΓΑ!...»

ΕΙΝΑΙ συγκεντρωμένοι στο σπίτι τους οι Ύπεράνθρωποι. Όλοι, έκτός από τόν άρχηγό, τόν ίδιο τόν Ύπεράνθρωπο.

— Γιατί άργεί; λέει άνησυχά ό Έλ Γκρέκο. Μήπως τού συνέβη τίποτα;

Η Έλσα ζαρώνει τó όμορφο μέτωπό της.

— Θεέ μου!, μурμουρίζει. Δέ θα ήσυχάσουμε, λοιπόν, ποτέ ;

‘Ο Κοντοστούπης, πιό πέρα, κουβεντιάζει μὲν τὴν ‘Ελχίνα, τὴν πράσινη, κακομούτσουνη μαγεύρισσα τῶν ‘Υπεράνθρωπων.

— Ἦταν τυχερὴ ἡ Φλόγα, πού δὲν τὴν συνάντησα! λέει. Ἄλλοιῶς τίποτα δὲν θὰ τὴν γλύτωε ἀπὸ τὰ χέρια μου! Θὰ τὴν ἔκανα φύλλα καὶ φτερά!...

Καί, ἐνῶ ἡ ‘Ελχίνα τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμὸ ζαρώνοντας τὸ ἄσχημο μούτρο της, προσθέτει :

— Πηγαίνω τώρα στὸν κήπο νὰ γυμνασῶ λιγάκι...

Καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὴ θεράντα. Προχωρεῖ μέσα στὸν κήπο καὶ παίρνει βαθειὰ ἀνασες.

— Ὅρεξι πού τὴν ἔχω σήμερα γιὰ μάχες καὶ συγκρούσεις!, μурμουρίζει. Καὶ τί δὲ θάδινα νὰ εἶχα αὐτὴ τὴ στιγμή ἕναν ἀντίπαλο γιὰ νὰ ... Ἄγιοι Πάντες!

Παρὰ λίγο νὰ καταπιῇ τὴ γλῶσσα του ἀπὸ τὴν τρομάρα του!

Δυὸ μορφὲς προσγειώνονται ξαφνικὰ μπροστά του!

Ἡ μιὰ εἶναι ἡ Φλόγα, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ!

Ἡ ἄλλη μορφὴ εἶναι ὁ ‘Υπεράνθρωπος! Μὰ τί ‘Υπεράνθρωπος! Μόνο στὸ κορμὶ καὶ στὴ στολὴ μοιάζει μὲ τὸν ‘Υπεράνθρωπο... Τὸ πρόσωπό του ὅμως εἶναι πράσινο καὶ τερατώδες καὶ κτηνώδες! Τὰ μάτια του τὸν κυττάζουν

μ’ ἐνα βλέμμα γεμάτο διὰβολικότητα!

— Ποιὸς... ποιὸς... ποιὸς εἶσαι; ρωτᾷ χαζὰ ὁ νάνος. Τί... τί... τί...

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸν σφίγγει μὲ ὄλη του τὴ δύναμη, κάνοντας τὰ μάτια του νὰ πιεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ τὴ γλῶσσα του ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα του!

— Εἶμαι ὁ ‘Υπεράνθρωπος!, γρυλλίζει ἀγρία. Μὰ ὅχι ὁ ‘Υπεράνθρωπος πού ἤξερες! Ἔγινα ‘Υπεράνθρωπος τοῦ Κακοῦ! Καὶ θὰ σὲ πνίξω, παλιονάνο, ὅπως θὰ πνίξω κι’ ὅλους τοὺς ἄλλους!

‘Ο Κοντοστούπης πνίγεται! Θέλει νὰ φωνάξῃ, μὰ καμμιὰ λέξι δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ σφιγμένο λαρύγγι του! Δεκάδες ἤλιοι κυματίζουν μπροστά στὰ μάτια του καὶ ἑκατοντάδες καμπάνες ἀντηχοῦν μέσα στὸ μυαλό του!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος, κρατώντας τὸν πάντα ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ γρυλλίζοντας σὰν ἕνα ἀγρίμι, πού ἐτοιμάζεται νὰ καταβροχθίσῃ τὴ λέια του, τὸν σηκώνει ψηλά! Τὸ πρόσωπό του πλησιάζει στὸ πρόσωπο τοῦ νάνου.

Τὸ τεράστιο στόμα του ἀνοίγει καὶ τὰ δόντια του ἐτοιμάζονται νὰ μπηχτοῦν, στὴ σάρκα τοῦ προσώπου τοῦ Κοντοστούπη.

— Θὰ μὲ μασήσω, ἄτιμε Κοντοστούπη!, μουγγρίζει.

Τοῦ νάνου ὅμως δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτό!

« Ἄν μὲ δαγκώσῃ — σκέ»

πτεται — θὰ μού χαλάσει τὸ δέρμα! Παναγίτσα μου! Τί κακὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ με βρῆκε; Πῶς ἐμπλέξα ἔτσι;»

Καὶ τινάζει σπασμωδικὰ τὰ πόδια του ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸν τρόμο ποὺ νοιώθει.

Τὰ πόδια χτυποῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ στομάχι μὲ τόση δύναμι ὥστε ὁ ἥρωας τοῦ Καλοῦ ποὺ ἔχει γίνει ἥρωας τοῦ Κακοῦ, διπλώνεται στὰ δύο, βήχει καὶ παρατάει τὸ νάνο!

Οἱ ἥλιοι παύουν νὰ ταξιθεύουν στὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπη καὶ οἱ καμπάνες παύουν ν' ἀκούγονται μέσα στὸ μυαλό του.

Βλέπει τώρα καθαρὰ γύρω του.

Καὶ βλέπει τὴ Φλόγα νὰ ὀρμᾷ πρὸς τὸ μέρος του, ἀπλώνοντας τὰ τεράστια καὶ πανίσχυρα χέρια της.

Μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ νάνου, μιὰ κραυγὴ ποὺ θυμίζει σειρήνα ἐργοστασίου.

— "Iiiiiix! Βοήθεια! Μὲ σφάζουνε! Βοήθειααααα!

Σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμὴ, τέσσερις ἱπτάμενες μορφὲς προσγειώνονται γύρω. Εἶνε ὁ Ἐλ Γκρέκο, ὁ Κεραυνός, ἡ Ἀστραπή, καὶ ὁ Ὑπερέλληνας, ποὺ ἔρχονται νὰ βοηθήσουν τὸν Κοντοστούπη!

Στὸ ἀντίκρουσμα ὅμως τοῦ μεταμορφωμένου Ὑπεράνθρωπου, μένουσ' ὅλοι τοὺς ἀσάλευτοι, σὰν μαρμαρωμένοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξί καὶ τὴ φρίκη.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὴ Φλόγα! Ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ γυρίζει τὴν πλάτη της

στὸν Κοντοστούπη, σηκώνει τὴ σπάθα της καὶ διαγράφει μιὰ γοργὴ κυκλικὴ κίνησι.

Τὸ σπαθὶ χτυπάει καὶ τοὺς τέσσερις Ὑπεράνθρωπους τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο καὶ τοὺς ρίχνει μακριὰ μὲ τὶς αἰσθήσεις τους μισοχαμένες!

Ἡ τρομερὴ γυναίκα, μὲ τὸ σπαθὶ σηκωμένο πάλι, χυμᾷ πρὸς τὸ μέρος τους γιὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο της.

Μὰ τὴν ἐπόμενη στιγμὴ σωριάζεται χάμω καί, χτυπώντας μὲ ὀρμὴ κατὰμουτρα στὸ ἔδαφος, μένει ἀσάλευτη καὶ ζαλισμένη!

Εἶχε σκοντάψει πάνω σὲ κάτι! Κι' αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν ὁ Κοντοστούπης! Ὁ πονηρὸς νάνος εἶχε ριχτῆ μπροστὰ στὰ πόδια της, κάνοντας... σκαμνάκι στὴ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ!

— Γιούχουουου!, φωνάζει σηκώνοντας τὴ γροθιά του καὶ χτυπώντας τὴν στὴν πλάτη. Σ' ἔφαγα, Φλόγα! Σέ... "Ωχ!

"Ἐνα ἀτσάλινο πόδι τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ στὰ... μαλακὰ μέρη τοῦ σώματός του! Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος, ποῦ, μὲ τὸ ἀπαίσιο πρόσωπό του φριχτὰ παραμορφωμένο ἀπὸ τὸ θυμὸ, θέλει γὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὸ πάθημα τῆς Φλόγας!

Τὸ κορμὶ τοῦ νάνου, ἐκσφενδονισμένο μὲ ἀπίστευτὴ φῶρα, ταξιδεύει στὸν ἀέρα σὰν μπάλα ποὺ τὴν κλώπησε ἕνας καλὸς ποδοσφαιριστῆς!

Ἀνεβαίνει ἔτσι ἑκατὸ μέ-

τρα στον αέρα, μουρμουρίζοντας:

— Γκόλ! Μπήκα γκόλ! Μπράβο κλωτσιά! Περίμενε τώρα και θά σε κανονίσω έγω...Γουρουνάνθρωπε!

ΜΕ ΤΟ ΣΦΥΡΙ
ΣΤΟ ΧΕΡΙ!

ΚΑΙ, γυρίζοντας το κεφάλι του προς τα κάτω, κατεβαίνει με όρμη!

Η κατάσταση έχει τώρα μεταβληθῆ. Ο Έλ Γκρέκο, ο Κεραυνός, ή Άστραπή και ο Υπερέλληνας έχουν συνέλθει και συμπλέκονται με

Με τὸ σφυρὶ στὸ χερί ὁ Ὑπερ-
άνθρωπος — Κτήνος κυνηγᾷ
τὴν Ἔλσα!

τῆ Φλόγα καὶ τὸν Ὑπεράν-
θρωπο — Τέρας!

Ο Κεραυνός έχει ἀρπάξει τῆ Φλόγα ἀπὸ τὸ λαιμὸ με ἓνα φοβερὸ κεφαλοκλείδωμα καὶ κυλιέται μαζί της χάμω, σφίγγοντάς τὴν ἀδυσώπητα. Οἱ ἄλλοι τρεῖς ἔχουν περικυκλώσει τὸν Ὑπεράνθρωπο, ἔτοιμοι νὰ ριχτοῦν ἀπάνω του.

— Ὑπεράνθρωπε, λέει ὁ Ἐλ Γκρέκο. Εἶσαι πραγματικά ὁ Ὑπεράνθρωπος; Ἄν ναι, τί σοῦ συνέβη; Τί σε ἔκανε νὰ ἀλλάξης ἔτσι;

Τὰ μάτια τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀστράφτουν σατανικά.

— Εἶμαι ὁ Ὑπεράνθρωπος! λέει. Ὁχι ὅμως ἐκείνος πού ξέρατε! Ἡ Φλόγα μ' ἔκανε Ὑπεράνθρωπο τοῦ Κακοῦ! Ζήτη τὸ Ἐγκλημα! Διψῶ γιὰ καταστροφή!

Καὶ δίνει δυὸ ταχύτατες γροθιές, μιὰ στὴν Ἄστραπή καὶ μιὰ στὸν Υπερέλληνα, κάνοντάς τους νὰ τιναχτοῦν δέκα μέτρα μακριά.

Ο Ἐλ Γκρέκο ἀφήνει κατὰ μέρος τοὺς δισταγμούς. Σφίγγει τὶς γροθιές του καὶ ἐπιτίθεται! Χτυπάει τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ λαιμὸ, πάνω στὸ λαρύγγι, καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ὑποχωρήσῃ οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο! Ὁ ἦρωας — τέρας παραπατάει, πέφτει χάμω καὶ πετάγεται ἀμέσως ὀρθίος.

Τὸ χερί του κρατᾷ τώρα ἓνα σφυρὶ, πού ἔτυχε νὰ βρεθῆ χάμω καθὼς ἔπεσε!

Τὸ σηκώνει καὶ τὸ κατεβά-
ζει, χτυπώντας τὸν Ἕλληνα
στὸ κεφάλι!

Ὁ Ἐλ Γκρέκο ζαλιζέ-

ται από τὸ χτύπημα καὶ μένει γιὰ μερικές στιγμές καρφωμένος στὴ θέση του, ἐνῶ τὸ κορμί του λικνίζεται μπρὸς - πίσω!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀκούει ἐκείνη τὴ στιγμή γυναικείες κραυγές τρόμου πίσω του.

Γυρίζει. Πάνω στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ, ἡ Ἐλσα, ἡ Λάουρα καὶ ἡ Ἐλχίνα, παρακολουθοῦν μὲ φρίκη τὴν τρομερὴ αὐτὴ σκηνή!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ἡ Ἐλσα. Τί τέρας εἶναι αὐτό; Εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου ἄντρας; Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Ἐγὼ εἶμαι! γρυλλίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Καὶ ἦρθα γιὰ νὰ χορτάσω ἐδῶ αἷμα καὶ καταστροφή! Θὰ σὲ σκοτώσω, Ἐλσα!

Μ' ἓνα τεράστιο πῆδημα βρίσκεται στὴ θεράντα καὶ μὲ τὸ σφυρὶ ὑψωμένο κυνηγᾷ εἰς τὶς γυναῖκες, ποὺ φεύγουν τρέχοντας καὶ ξεφωνίζοντας ὀστερικὰ.

Φτάνει κοντὰ στὴν Ἐλσα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ κατεβάσῃ τὸ σφυρὶ!

Ὁ Ἐλ Γκρέκο, ἡ Ἀστραπὴ καὶ ὁ Ὑπερέλληνας, ποὺ εἶναι μακριὰ καὶ δὲν ποῦ λαβαίνουν νὰ συνέλθουν, οὐρλιάζουν ἀπὸ φρίκη!

Ἡ Ἐλσα μένει ἀκίνητη μουρμουρίζοντας:

— Ἀγαπημένε μου! Τί σοῦ ἔκαναν, ἀγαπημένε μου; Τί ἔκαναν στὴν ψυχὴ σου καὶ στὸ πρόσωπό σου; Γιατί θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς, ἀγαπημένε μου;

Ὁ Ὑπεράνθρωπος διστά-

Ἐνα γερὸ σπρόξιμο καὶ τὸ σπίτι γέρνει καὶ γκρεμίζεται!

ζει. Ἡ σπαραχτικὴ φωνὴ τῆς Ἐλσας φτάνει ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ποὺ ἔχουν γεμίσει ἀπὸ τὰ μαύρα σκοτάδια τοῦ Κακοῦ. Φτάνει ὡς ἐκεῖ καὶ σκορπίζει γιὰ λίγο τὰ σκοτάδια!

Τὸ χέρι τοῦ Ὑπερανθρώπου δὲν κατεβαίνει. Τὸ σφυρὶ δὲ χτυπάει τὴν Ἐλσα γιὰ νὰ τὴν συντρίψῃ. Μένει μετέωρο, ἀσάλευτο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Ὁ Ὑπερέλληνας, τὸ Παιδί - Θαῦμα, ποὺ εἶναι τὸ ταχύ-

τερο πλάσμα του κόσμου, δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία.

Μὲ μιὰ ἔκτιναξι, βρίσκεται κοντὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο, ἀρπάζει τὸ σφυρί, τὸ ἀποσπᾶ ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τὸ ἐκσφενδονίζει μακρῦν!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ἐλ Γκρέκο προσγειώνεται ἀνάμεσα στὸν μεταμορφωμένο Ὑπεράνθρωπο καὶ στὴν Ἔλσα.

Μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι σπρώχνει τὸν Ὑπεράνθρωπο, ἐνῶ μὲ τὸ δεξιό του τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ σάγχι!

Ὁ ἥρωσ τῶν ἡρώων τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, σκουτάφτει πάνω στὸ πεζούλι τῆς βεράντας, ἀναποδογυρίζει καὶ καὶ πέφτει μέσα στὸν κήπο.

... Στὸ μεταξύ, λίγο πιὸ πέρα, διαδραματίζονται κωμικοτραγικὲς σκηνές. Ἐνῶ ὁ Κεραυνὸς ἐφαρμόζει στὴ Φλόγα ἕνα φοβερό κεφαλοκλείδωμα, ὁ Κοντοστούτης προσγειώνεται πάνω στὸ κεφάλι τῆς Βασίλισσας τοῦ Κακοῦ καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ κέρατα τοῦ κράνους τῆς!

— Γιούχουσου!, ξεφωνίζει. Εἶμαι σπουδαῖος! Εἶμαι ὁ πιὸ ἀσύγκριτος... ταυρομάχος τοῦ κόσμου! Ὁ ταυρομάχος... Κοντοστουπέρο!

Καὶ προσπαθεῖ νὰ ξερριζώσῃ τὰ κέρατα τῆς Φλόγας, τραβώντας τα καὶ τραγουδώντας:

«Ὁ ταυρομάχος προχωρεῖ καὶ προχωρεῖ... καὶ προχωρεῖ!»

Ξαφνικά, μ' ἕνα τίναγμα τοῦ κεφαλοῦ τῆς, ἡ Βασίλισ

σα τοῦ Κακοῦ ἐκσφενδονίζει τὸ νᾶνο σὲ ὕψος πενήντα μέτρων! Ταυτόχρονα, μ' ἕνα πλάγιο χτύπημα τοῦ χεριοῦ τῆς, ἀναγκάζει τὸν Κεραυνὸ νὰ τὴν παρατήσῃ, ρίχνεται ἐπάνω του καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν σφυροκοπᾷ μὲ τίς πελώριες γροθιές τῆς!

Μὰ δὲ συνεχίζεται γιὰ πολὺ τὸ σφυροκόπημα αὐτό. Ἡ Ἀστραπὴ φτάνει ὀλοταχῶς καὶ ρίχνεται πάνω στὴ Φλόγα!

Ἡ σύγκρουσι ἀνάμεσα στὶς δύο γυναῖκες εἶναι τρομακτικὴ. Μολονότι ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ εἶναι πιὸ δυνατὴ, ἡ Ἀστραπὴ νοιώθει τίς δυνάμεις τῆς πολλαπλασιασμένες ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς πρὸς τὸν ἀδελφό τῆς, τὸν Κεραυνὸ καὶ τὸ μῖσος τῆς ἐναντίον τῆς Φλόγας γιὰ τὸ κακό ποῦ εἶχε κάνει στὸν πατέρα τῆς, τὸν Ὑπεράνθρωπο...

Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΜΑΧΗ

ΠΙΝ ἡ Φλόγα προλάβῃ νὰ δράσῃ, ἡ Ἀστραπὴ τῆς ἀρπάζει τὸ δεξιὸ μπράτσο, τῆς τὸ γυρίζει ἀπότομα, σκύβει καὶ τραβάει μ' ὅλη τῆς τὴν δύναμι.

Τὸ γιγαντιαῖο κορμὶ τῆς Βασίλισσας τοῦ Κακοῦ διαγράφει ἕνα γοργὸ ἡμικύκλιο στὸν ἀέρα καὶ βροντᾷ ἄνω μὲ τρομακτικὴ φόρα!

Ἡ Ἀστραπὴ δὲν ἀφήνει τὴν ἀντίπαλό τῆς νὰ πάρῃ ἀνάσα. Ρίχνεται πάνω τῆς καὶ ἀρχίζει νὰ χοροπηδᾷ πάνω στὸ κορμὶ τῆς σὲ μιὰ προσπά

θεια να την κάνη να χάση τις αισθήσεις της!

‘Ο Κοντοστούπης, που ξαυαπέφτει εκείνη τη στιγμή από ψηλά, ένθουσιαζε ται. Προσγειώνεται κι’ αυτός πάνω στη Φλόγα κι’ αρχίζει να χοροπηδάη φωνάζοντας:

— “Έχουμε χορό, παιδιά! . . . “Ωπ! “Ωπ! “Ωπα! Ντά-χιρντί! Ντάχιρντί! Ντά-χιρντί να τὸ χαρῶ! “Ωπα!

Τὸ ἓνα χέρι τῆς Φλόγας ἀνασηκώνεται, ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὸ πόδι, τὸν στριφογυρίζει καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει μακρῶς.

— Παναγίτσα μου! μур-μουρίζει ὁ νάνος καθὼς τὸ κορμί του σκίζει τὸν ἀέρα. Δὲν εἶναι συμπεριφορὰ αὐτῆ τῆς Φλόγας! Κάθε λίγο καὶ λιγάκι με πετάει στὸν ἀέρα! Θά διαμαρτυρηθῶ! Θά... “Άγιοι Πάντες! Πάει τὸ καῦμένο τὸ παιδάκι!

Τὸ θέαμα ποὺ κάνει τὸν νά νο ν’ ἀφήση αὐτὸ τὸ ἐπιφώνημα εἶναι τρομακτικό. ‘Ο Ὑπεράνθρωπος, πέφτοντας ἀπὸ τὴ βεράντα, βρίσκεται φάτσα με φάτσα με τὸν Ὑπερέλληνα.

Τὸ Παιδί - Θαῦμα διστάζει νὰ χτυπήση τὸν ἀγαπημένο του Ὑπεράνθρωπο, τὸν πατέρα τῆς μητέρας του.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος - Τέρας δὲ διστάζει καθόλου.

Ἡ μεγάλη γροθιά του, σφιγμένη σ’ ἓνα εἶδος χοντροῦ ἀτσάλινου σφυριοῦ, χτυπάει τὸ παιδί κατάστηθα. ‘Ο Ὑπερέλληνας σαριάζεται χάμα μισολιπόθυμος!

‘Ο Ὑπεράνθρωπος κάνει ἓνα μεγάλο πήδημα, βρίσκειται μερικά μέτρα πῶς πέρα, ἀρπάζει ἀπὸ χάμω ἓνα ὄγκωδη βράχο, τὸν σηκώνει ψηλά κι’ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν κατεβάση πάνω στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ἀπ’ ὅλα τὰ μέρη ὀρμούν οἱ ἄλλοι καὶ ὁ Κεραυνός, ἡ Ἄστραπή, ὁ Ἐλ Γκρέκο, ὁ Ὑπερέλληνας καὶ ὁ βράχος μαζί γίνονται μιὰ ἀξεχώριστη μάζα ἀπὸ συμπλεκόμενα κορμιά καὶ μέλη!

Ἡ Φλόγα βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ δράση!

Πετάγεται ὀρθια ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦταν πεσμένη, τρέχει κοντὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἀρχίζει νὰ δίνει γροθιές καὶ κλωτσιές στὸ σῶρό, καγχάζοντας σατα νικά!

Μὰ ἓνα χέρι βγαίνει ἀπὸ τὸ σῶρό, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πόδι, τὴν τραβάει καὶ ἡ Φλόγα παίρνει τώρα κι’ αὐτὴ μερος στὴν ἀξεχώριστη μάζα τῶν συμπλεκόμενων!

Γιὰ μερικά λεπτά συνεχίζεται ἡ ἀλλόκοτη αὐτὴ συμπλοκή! Ἐπειτα, δυὸ μορφές ξεχωρίζουν μέσα ἀπὸ τὸ σῶρό καὶ πετοῦν πρὸς τὸν οὐρανὸ. Ξεμακραίνουν λίγο, στρίβουν ἀπότομα πρὸς τὰ κάτω καὶ χάνονται ἀνάμεσα στὰ ἀμέτρητα ὑψηλὰ κτίρια καὶ τοὺς οὐρανοξύστες τῆς Νέας Ὑόρκης!

Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ Φλόγα!

Οἱ ἄλλοι Ὑπεράνθρωποι τοὺς κυνηγοῦν, μὰ τοὺς χάνουν μέσα στους πολυδαίδα-

λους δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης.

Καθὼς πετοῦν χαμηλά, κοντὰ στὸν τοῖχο τῶν κτιρίων, ὁ Ὑπεράνθρωπος γρυλλίζει:

— Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ! Νὰ ἐκδικηθῶ! Νὰ συντρίψω, νὰ σκοτώσω καὶ νὰ καταστρέψω! Ἔλα, Φλόγα! Βοήθησέ με!

Ἀκουμπάει τὰ χέρια του πάνω στὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο ἐνὸς κτιρίου καὶ σπρώχνει μ' ὅλη του τὴ δύναμι!

Ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ δίπλα του, σπρώχνει κι' αὐτὴ, ἐνῶ ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ μάτια τῆς ξεπηδοῦν σπίθες μίσους!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, τίποτα δὲν συμβαίνει. Ἐπειτα, ἐνα τρομακτικὸ τρίξιμο ἀκούγεται καὶ τὸ σπῆτι γέρνει. Γέρνει καὶ γκρεμίζεται!

Μιά κραυγὴ ἄγριας ἱκανοποιήσεως βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, καὶ τὸ κτηνώδες πρᾶσινο μούτρο του συσπάται διαβολικὰ!

Προσγειώνεται στὸν δρόμο κάτω. Ἀρπάζει ἕνα λεωφορεῖο, τὸ σηκώνει ψηλὰ μὲ τὴν γιγαντιαία δύναμὶ του καὶ τὸ ἐκσφενδονίζει ἐναντίον ἐνὸς χαμηλοῦ σπιτιοῦ! Τὸ σπῆτι γκρεμίζεται!

Μὲ μιὰ κλωτσιά, στέλνει ἕνα ταξὶ νὰ συγκρουσθῆ μ' ἕνα φορτηγὸ! Εἶναι διατεθειμένος νὰ συνεχίσῃ τὴν καταστροφὴ, μὰ ἡ Φλόγα τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν σταματάει.

— Στάσου, τοῦ λέει. Δὲ θὰ κερδίσουμε τίποτα καταστρέφοντας σπιτία καὶ αὐτοκίνητα! Πρέπει νὰ χρησιμο

ποιήσουμε τὰ μεγάλα μέσα! Πάμε νὰ ἐξαπολύσουμε τὴν πρώτη δόσι τῶν ἐντόμων-ρομπότ μου μὲ τὸ θανατηφόρο δηλητήριο!

Τὰ μάτια τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀστράφτουν διαβολικὰ. Ἡ μακρὰ γλώσσα του γλείφει ἡδονικὰ τὰ χεῖλη του.

— Πάμε!, ἀπαντάει. Πάμε γρήγορα!..

ΕΝΤΟΜΑ - ΡΟΜΠΟΤ

ΛΙΓΕΣ μέρες ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν φριχτὴ μεταμόρφωσι τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τὴν τρομερὴ ἐπιθεσί του μαζί μὲ τὴ Φλόγα.

Οἱ ἥρωές μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο βέβαια, εἶναι συγκεντρωμένοι τώρα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ ἀκούνε τὸν Ὑπερέλληνα, ποὺ τοὺς διαβάζει φωναχτὰ μιὰ ἐφημερίδα.

Τὰ πρόσωπα ὅλων εἶναι σκοτεινὰ καὶ τὰ μέτωπά τους εἶναι ζαρωμένα. Γιατὶ αὐτὸ ποὺ τοὺς διαβάζει ὁ Ὑπερέλληνας εἶναι πολλὴ παράξενο καὶ σχεδὸν ἀπίστευτο.

Νὰ τί γράφει ἡ ἐφημερίδα:
«Μιά καταπληκτικὴ εἰδησις ἔφτασε ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἀμερικῆς... Ἀλλόκοτα ἔντομα, κατασκευασμένα ἀπὸ μέταλλο, ἔντομα-ρομπότ, ἔκαναν μιὰ φοβερὴ ἐπιδρομὴ σὲ διάφορες ἀμερικανικὲς πολιτείες! Τὰ ἔντομα αὐτὰ περιέχουν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἰσχυρὰ καὶ θανατηφόρα δηλητήρια καὶ σκοτώνουν ἀμέσως ὅποιον τσιμπήσουν! Χιλιάδες ἄνθρωποι ἔχουν πέσει ὡς αὐ-

τή τή στιγμή θύματα τών με τάλλινων έντόμων. Εύτυχώς, τά έντομα - ρομπότ καταστρέφονται άρκετά εύκολά όταν τά κτυπήση κανείς με κάτι σκληρό και όλα όσα έκαναν τήν εμφάνισί τους έξωντώθηκαν, άφού πρώτα έξώντωσαν ένα τουλάχιστον άνθρωπο τó καθένα !... Οί έπιστήμονες και ή άστυνομία άναρωτιώνται άπό πού νά προέρχωνται αυτά τά έντομα-ρομπότ. Προέρχονται άρα γε άπό άλλο πλανήτη ή τά κατασκευάζει πάνω στη Γή κάποιο έγκλημα τικό χέρι ; Είναι άραγε...»

Ο Υπερέλληνας σωπαίνει. Στήνει τó αυτί του.

Άπό τó δρόμο φτάνει ώς τ' αυτία του μιά φωνή:

— Έφημερίδες! Παράρτημα! Νεώτερα γιά τά έντομα - ρομπότ! Τελεσίγραφο πρòς τήν Παγκόσμια Κυβέρνησι!

Μ' ένα πήδημα, ó Υπερέλληνας βρίσκει στο δρόμο. Μιά στιγμή άργότερα ξαναβρίσκεται μέσα στο σαλόνι με μιά έφημερίδα στο χέρι.

— Άκούστε!, λέει με ταραχή.

«Έδω και λίγη ώρα, όλες οί έφημερίδες τής Άμερικής πήραν τó άκόλουθο σημείωμα άποτεινόμενο πρòς τους λαούς όλου τού κόσμου και πρòς τήν Παγκόσμια Κυβέρνησι:

Άνθρωποι!

Πριν καταστρέψουμε τελειωτικά τόν κόσμο και εξαφανίσουμε άπό τή Γή τó γένος τών ανθρώπων, κάνουμε μιά τελευταία προειδοποίησι! Άν δέν γίνουν δεκτοί οί όροι μας, θά εξαπολύσουμε έναντίον σας εκατομμύρια

έντομα - ρομπότ και όλοι οί άνθρωποι και όλα τά ζώα τής Γής θά πεθάνουν με φριχτούς πόνους άπό τά φαρμακερά τσιμητήματά τους! Οί όροι μας είναι οί εξής:

1) Νά παραδοθούν άμέσως σέ μäs όλοι οί Υπεράνθρωποι!

2) Νά δηλώση ή Παγκόσμια Κυβέρνησι ότι θά αλλάξη τούς νόμους και θά τούς αντικαταστήση με άλλους πού νά τιμωρούν τó Καλό και νά προστατεύουν τó Κακό και τó Έγκλημα!

Άν σέ δυò ώρες δέν έχουμε πάρει μιά άπάντησι, ó θάνατος θά άρχισή νά βαδίζει άπό πόλι σέ πόλι και άπό χώρα σέ χώρα!

Φλόγα, Βασίλισσα τού Κακού Υπεράνθρωπος, Βασίλις τού Κακού.»

Και ó έκφωνητής τού Ραδιοσταθμού συνεχίζει:

«Είναι κάτι άπίστευτο και μερο ! Ο Υπεράνθρωπος, ó προστάτης τής Άνθρωπότητος, έχει γίνει όργανο τού Κακού και τής καταστροφής ! Δέν μπορούμε νά τó πιστέψουμε αυτό! Είναι κάτι πού δέν τó χωρεί ó νους τού ανθρώπου! Είμαστε βέβαιοι ότι δέν πρόκειται γιά τόν Υπεράνθρωπο, αλλά γιά κάποιον έλλο πού...»

— Τά μυαλά σου και μιά λίρα!, μουρμουρίζει ó Κοντοστούπης. Ο ίδιος ó Υπεράνθρωπος είναι, φουκαρά μου, και ó Θεός νά σέ φυλάξη νά μην πέσης στα χέρια του ! Ούτε ψύλλος στον κόρφο σου!

Τή στιγμή εκείνη, κουνουρίζει τó τηλέφωνο.

Τό σηκώνει ó Έλ Γκρέκο.

— Μάλιστα; λέει. Ο Πρόεδρος τής Άμερικής ; Δυστυχώς, πρόκειται γιά τόν ίδιο τόν Υπεράνθρωπο ! Η Φλόγα, ή Βασίλισσα τού Κακού,

του έδωσε κάποιο φάρμακο και τον μετέβαλε σε όργανό της ! Οί στιγμές είναι πολύ κρίσιμες για την Ανθρωπότητα ! Μάλιστα ! Έρχομαι άμεσα !

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Λίγη ώρα αργότερα, ο Έλ Γκρέκο είναι καθισμένος μέσα σ' ένα πολυτελές γραφείο, μαζί με μερικούς άλλους. Είναι τὰ μέλη τῆς Παγκόσμιας Κυβερνήσεως, που αποτελείται από τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς, τὸν Πρωθυπουργό τῆς Ἀγγλίας, τὸν Πρόεδρο τῆς Ρωσίας, τὸν Πρόεδρο τῆς Γαλλίας καὶ ἄλλους ἀρχηγούς κρατῶν.

— Δὲν ξέρουμε τί νὰ κάνουμε, Ἕλληνα ! λέει ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς. Ἄν ὑποκύψουμε στὶς ἀπαιτήσεις τῆς Φλόγας καὶ τοῦ Ὑπερανθρώπου, ὁ κόσμος θὰ ὑποδουλωθῇ καὶ θὰ γίνῃ ἓνα ἀπέραντο βασίλειο τοῦ Κακοῦ καὶ τοῦ Ἐγκλήματος. Ἄν δὲ ὑποκύψουμε, ἡ Φλόγα καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος θὰ ἐξαπολύσουν ἐναντίον τῆς Γῆς τὰ σμήνη τῶν ἐντόμων - ρομπότ μετὰ τὸ θανατηφόρο δηλητήριο ! Ἡ κατάσταση εἶναι κρίσιμη !

Ὁ Ἕλληνας κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ναί !, λέει μεθλιψί. Ἡ κατάσταση εἶναι κρίσιμη ! Δὲν νομίζω ὅμως ὅτι πρέπει νὰ παραδοθῶμε ! Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ τέλος τῆς Ἀνθρωπότητος ! Συνιστῶ νὰ δώσετε

διαταγή νὰ κλειστοῦν ὅλα στὰ σπίτια τους, νὰ ἀμπαρῶσουν πόρτες καὶ παράθυρα καὶ νὰ ὀπλιστοῦν μετὰ σκληρὰ ἀντικείμενα γιὰ νὰ τσακίσουν τὰ ἔντομα - ρομπότ ἂν κατορθώσουν νὰ εἰσχωρήσουν στὰ σπίτια ! Στὸ μεταξύ, ἑμεῖς, οἱ Ὑπεράνθρωποι ποὺ ἔχουμε μείνει πιστοὶ στὸ Καλὸ καὶ στὴν Ἀνθρωπότητα, θὰ προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε τὸ κρησφύγετο τῆς Φλόγας καὶ τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ νὰ καταστρέψουμε τὸ στρατό τους τοῦ θανάτου !

Τὰ μέλη τῆς Παγκόσμιας Κυβερνήσεως, φαίνονται ἰκανοποιημένα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Ἕλληνα.

— Ναί !, λέει ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς. Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ ! Θὰ δώσουμε ἀμεσα τὴ διαταγή ! Γύρισε κοντὰ στοὺς δικούς σου, Ἕλληνα ! Ἄν κατορθώσετε νὰ σώσετε κι' αὐτὴ τὴ φορά τὴν Ἀνθρωπότητα, ἡ εὐγνωμοσύνη μας θὰ εἶναι αἰώνια !

Ὁ Έλ Γκρέκο γυρίζει πρὸς τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, λυγίζει καὶ τεντώνει τὰ γόνατά του ἀπότομα καὶ ἀπομακρύνεται πετώντας.

Στὸ μυαλό του μιὰ σκέψη γυρίζει καὶ ξαναγυρίζει ἐπίμονα :

«Μένει μόνο μιάμιση ὥρα ἀκόμα ! Σὲ μιάμιση ὥρα τὰ ἔντομα - ρομπότ τῆς Βασίλισσας τοῦ Κακοῦ θὰ ἐπιτεθοῦν ! Πρέπει στὸ μεταξύ νὰ βοῶ κάποιον τρόπο νὰ τὰ ἐξουδετερώσω !»

Ἐπιστρέφει στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ κλείνεται

στο έργαστήριό του.

Θυμάται μιὰ παλιὰ εφεύρεσι του, τὴ συσκευή τῆς τηλεπαθείας, καὶ τὴν βρίσκει σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ἐργαστηρίου του.

Τὴν καθαρίζει, τὴ στήνει σ' ἓνα τραπέζι καὶ γυρίζει ἕνα κουμπί.

Ἡ συσκευή τῆς τηλεπαθείας ἔχει τὴν ιδιότητα, ὅταν σκεφθῆ κανεὶς ἓνα πρόσωπο, νὰ ἐμφανίζῃ τὸ πρόσωπο αὐτὸ μέσα σὲ μιὰ ὀθόνη, στὸ μέρος ὅπου τὸ πρόσωπο βρισκεται αὐτὴ τῆ στιγμή. Ταυτοχρόνως, μεταδίδει τὴ σκέψι τοῦ προσώπου αὐτοῦ σὰν σιγανὴ φωνή.

Ὁ Ἐλ Γκρέκο φέρνει στὸ μυαλό του τὴ Φλόγα καὶ τὸν Ὑπεράνθρωπο. Ἀμέσως μέσα στὴν ὀθόνη τῆς συσκευῆς, παρουσιάζονται οἱ δύο Βασιλιάδες τοῦ Κακοῦ.

Εἶναι μέσα σὲ ἓνα μεγάλο ἐργαστήριον. Πάνω σὲ τραπέζια, κάτω ἀπὸ τεράστιους γυάλινους κώδωνες, χιλιάδες ἔντομα - ρομπότ σαλεύουν ἀνυπόμονα, ἔτοιμα νὰ πετάξουν ἀμέσως μόλις κάποιος σηκώσῃ τοὺς κώδωνες!

Ἡ σκέψι τῆς Φλόγας ἀκούγεται σιγανά:

«...Μιὰ ὥρα καὶ εἴκοσι λεπτὰ ἀκόμα! Σὲ μιὰ ὥρα καὶ εἴκοσι λεπτὰ ἡ Γῆ θὰ ἔχη γίνῃ δική μας! Τὸ ἔγκλημα θὰ θριαμβεύσῃ καὶ θὰ βασιλεύσῃ! Ἡ, ἂν ἡ Παγκόσμια Κυβέρνησις δὲν ὑποκύψῃ, τὰ ἔντομα - ρομπότ θὰ σκορπίσουν τὸ θάνατο!...»

Ἡ σκέψι τοῦ Ὑπεράνθρωπου λέει:

«...Γιατί νὰ περιμένουμε τόσο πολὺ; Γιατί δὲν ἐξαπολύουμε ἀμέσως τὰ φαρμακερὰ, μετὰλλινὰ ἔντομα ἐναντίου τοῦ κόσμου; Διψῶ γιὰ αἷμα, γιὰ καταστροφή...»

Ὁ Ἐλ Γκρέκο παίρνει ἓναν πολὺ δυνατὸ φακὸ, σκίβει πάνω στὴν ὀθόνη τῆς τηλεπαθείας καὶ ἐξετάζει γιὰ πολλὴ ὥρα τὰ μικροσκοπικὰ ἔντομα - ρομπότ.

Ξαφνικὰ, τὰ μάτια του λάμπουν. Τὸ πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ κατανόησι καὶ χαρὰ.

— Αὐτὸ εἶναι!... μπουρμουρίζει. Αὐτὸ εἶναι... Καλὰ τὸ εἶχα μαντέψει!

Σηκώνεται, κάθεται μπροστὰ σ' ἓνα μαρμάρينو τραπέζι γεμάτο ἀπὸ διάφορα ἐξαρτήματα μηχανῶν καὶ ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ πυρετωδῶς...

ΤΟ ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟ ΣΧΕΔΙΟΝ!

ΜΕΣΑ στὴ σπηλιά, ὅπου εἶναι τὸ κρησφύγετο τῆς Βασιλίσσας τοῦ Κακοῦ, ἡ Φλόγα καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος περιμένουν. Σὲ κάθε λεπτὸ ποὺ περνᾶει, τὰ πρόσωπά τους συσπῶνται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ μιὰ ἀπαίσιον ἐκφρασι μανίας καὶ ἐδικητικῆς χαρᾶς.

Ἡ Φλόγα ρίχνει μιὰ ματιὰ σ' ἓνα μεγάλο ἔκκρεμὸς τοῦ τοίχου καὶ λέει:

— Δέκα λεπτὰ ἀκόμα! Σὲ δέκα λεπτὰ θὰ ἔχη κριθῇ ἡ τύχη τοῦ κόσμου. Ὑπεράνθρωπε, σὲ δέκα λεπτὰ τὸ Κακὸ

θα ἔχη θριαμβεύσει στὸν κόσμο. "Η..."

— "Ἡ θὰ καταστρέψουμε τὸν κόσμο!, γρυλλίζει ἀγρία ὁ ἥρωας τῶν ἡρώων σαλεύοντας τὸ τερατώδες, κτηνώδες κεφάλι του! Πολύ θὰ ἤθελα νὰ εἶναι ἀρνητική ἡ ἀπάντησι τῆς Παγκόσμιας Κυβερνήσεως! "Ἐτσι θὰ μοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ χορτάσω ἀπὸ αἷμα καὶ καταστροφή!

Τὰ λεπτά περνοῦν γοργά...
Ξαφνικά ἡ Φλόγα λέει:

— Οἱ δυὸ ὥρες πέρασαν!
Καὶ δὲν πῆραμε καμμιά ἀπάντησι!

— Ἐπομένως, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, θὰ ἀφήσουμε τώρα ἐλεύθερα τὰ ἔντομα - ρομπότ!

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τοὺς γυάλινους κώδωνες.

Μὰ ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ τὸν συγκρατεῖ:

Ο Ὑπεράνθρωπος — Κτηνὸς καὶ ἡ Φλόγα, ἡ Βασίλισσα τοῦ κακοῦ ἐπιτίθεται μετὰ λύσσα ἐναντίον τῶν ἄλλων Ὑπερανθρώπων!

— "Ὅχι ἀκόμα!, τοῦ λέει.

"Ἐχομε ἀκόμα ἓνα τελευταῖο ἀτοῦ νὰ παίξουμε γιὰ νὰ ὑποδουλώσουμε τὴν ἀνθρωπότητα, κάνοντας τοὺς ἄλλους Ὑπερανθρώπους νὰ παραδοθῶν! Θὰ σοῦ δώσω μερικά ἔντομα - ρομπότ. Εἶναι νύχτα τώρα. Θὰ πᾶς κρυφὰ στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων καί..."

Τοῦ ἐξηγεῖ τί πρέπει νὰ κάνει.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος λαμποκοπάει ἀπὸ χαρά.

— Ναί!, λέει. Τὸ σχέδιό σου εἶναι περὶφημο! Δόσε μου τὰ ἔντομα!

Ἡ Φλόγα τοῦ δίνει ἓνα κουτί, ὄχι μεγαλύτερο ἀπὸ ἓνα

κουτί-σπίρτα. Μέσα στο κουτί αυτό, βρίσκονται είκοσι μεταλλίνα φαρμακερά έντομα-ρομπότ!

Ο Ύπεράνθρωπος χώνει το κουτάκι στη ζώνη του, τρέχει στην έξοδο της σπηλιάς, απογειώνεται με μια έκτίναξη και σκίζει ολοταχώς τον αέρα, κατευθυνόμενος προς την Νέα Υόρκη...

Φτάνει εκεί λίγη ώρα αργότερα. Με τὰ ὑπερφυσικά προικισμένα μάτια του, που ἔλέπουν καθαρά ἀκόμα καὶ στὸ πῶς πυκνὸ σκοτάδι, διακρίνει κάτω τὸ σπίτι του.

Ζυγιάζεται στὸν αέρα ψηλά, καλυπτόμενος ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, καὶ με μιὰ κατακόρυφη ἐφόρμησι, κατεβαίνει καὶ προσγειώνεται στὴν ταράτσά του σπιτιοῦ.

Στήνει τὸ αὐτί του. Ὅλα εἶναι ἡσυχά μέσα στὸ σπίτι. Φαίνεται πὼς ἔχουν ὅλοι ἀποκοιμηθῆ ἢ ἔχουν φύγει μακριά!

Στὴν πρώτη σκέψι τὸ κτηνώδες πρόσωπο τοῦ Ὑπεράνθρωπου λάμπει ἀπὸ διαβολικὴ χαρά. Στὴ δεύτερη, σκοτεινιάζει. Δέ θέλει νὰ ἔχουν φύγει! Θέλει...

Πλησιάζει στὸ πεζούλι τῆς ταράτσας καὶ κυττάζει κάτω, πρὸς τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς Ἑλσας. Τὸ παράθυρο εἶναι σκοτεινὸ καὶ ἀνοιχτό.

Ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ πέσει καὶ μὲ ἕνα λυγισμό σαν χελιδόνι, χώνεται μέσα στὸ δωμάτιο. Διακρίνει καθαρὰ μέσα στὸ σκοτάδι τὴν Ἑλσα, τὴν ἀγαπημένη καὶ ἠρωϊκὴ γυναῖκα τοῦ Ὑπεράνθρωπου, νὰ

κοιμάται βαθεῖα, ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι.

Τὰ δόντια τοῦ κτήνους ξεσκεπάζονται καὶ ἡ γλῶσσα του βγαίνει ἔξω καὶ γλείφει τὰ χοντρά χεῖλη τοῦ μεγάλου στόματός του!

Ἀφήνει ἕνα σιγανὸ γρύλλισμα καὶ βγάζει τὸ κουτάκι μετὰ τὸ έντομα - ρομπότ ἀπὸ τὴ ζώνη του.

Πλησιάζει στὸ κρεβάτι.

Ἀνοίγει τὸ κουτί, πιάνει ἕνα έντομο μετὰ δυὸ δάχτυλα καὶ κλείνοντας πάλι τὸ κουτί, ἀκουμπάει τὸ έντομο πάνω στὸ μαξιλάρι, κοντὰ στὸ πρόσωπο τῆς Ἑλσας!

Τὸ φαρμακερὸ μικροσκοπικὸ ρομπότ προχωρεῖ πρὸς τὸ κεφάλι τῆς γυναικῆς τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

Αὐτὸς τὸ παρακολουθεῖ μετὰ τὰ μάτια...

Ξαφνικά, κάποια μεταβολὴ γίνεται μέσα του. Ἐνα παράξενο συναίσθημα τὸν κυριεύει. Ἀπλώνει τὸ χέρι του γοργά, πιάνει τὸ ρομπότ μετὰ δυὸ δάχτυλα καὶ τὸ πιέζει.

Ἐνα ξερὸ «κράκ» ἀκούγεται καὶ τὸ έντομο - ρομπότ συντρίβεται!

Μιὰ σιγανή, τρομερὴ θλαστήμια βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρυγγί τοῦ κτήνους! Μιὰ βλαστήμια ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του, γιατί δὲν εἶχε ἀφήσει τὸ φαρμακερὸ έντομο νὰ σκοτώσῃ τὴν Ἑλσα!

Μετὰ βιαστικὲς κινήσεις, βγάζει ἕνα ἄλλο έντομο καὶ τὸ ἀκουμπάει πάνω στὸ μαξιλάρι.

Μὰ καὶ πάλι καθὼς τὸ έντομο - ρομπότ πλησιάζει στὸ πρόσωπο τῆς Ἑλσας καὶ ἔ-

τοιμάζεται να την τσιμπήσει και να της χαρίσει το θάνατο, ο Ύπεράνθρωπος - Τέρας, ενεργώντας παρά τη θέλησή του, το αρπάζει πάλι και το συντριβεί ανάμεσα στα δάχτυλά του!

Τρίζοντας τα δόντια του από λύσσα έναντιον του εαυτού του, ο Ύπεράνθρωπος βγάζει κι' άλλο, κι' άλλο, κι' άλλο έντομο, μα και πάλι, κάθε φορά, άθελά του, έπεμβαίνει την τελευταία στιγμή ο Ίδιος για να σώση την Έλσα!

Η αγάπη του προς την γυναίκα του είναι πιο δυνατή από το μίσος που του έχει έμπνεύσει η Φλόγα, η Βασίλισσα του Κακού!

Δέν έχουν μείνει τώρα παρά μόνο δύο έντομα - ρομπότ μέσα στο κουτάκι!

Ο Ύπεράνθρωπος-Κτήνος βγάζει το ένα από αυτά. Οι κινήσεις του όμως, νευριασμένος και ταραγμένος καθώς είναι, είναι άδεξιες. Τα έντομα-ρομπότ του πέφτουν από το χέρι!

Και προσγειώνονται: ακριβώς πάνω στο... πρόσωπο της Έλσας!

Μια κραυγή φρίκης ξεφεύγει από το στήθος του. Κάνει ν' απλώση το χέρι του για να πιάση και να συντριβή τα μετάλλια έντομα του θανάτου, μα είναι πια πολύ αργά!

Οι φαρμακερές βελόνες τους έχουν κιάλας χωθή στο δέρμα της Έλσας!

Η γυναίκα του Ύπεράνθρωπου δεν σαλεύει καθόλου! Μένει ακίνητη κάτω από το θα-

νάσιμο τσίμπημα των δύο έντομων - ρομπότ!

«ΣΥΓΧΩΡΕΣΕ ΜΕ!»

ΚΑΤΙ τρομερό συμβαίνει τώρα μέσα στη σκοτεινή ψυχή του Ύπεράνθρωπου, που η διαβολική Φλόγα μετέβαλε σε Βασιλιά του Κακού.

Καταλαβαίνει τί έκανε! Έσκότωσε με τα ίδια του τα χέρια τη γυναίκα του, το πιο αγαπημένο του πλάσμα στον κόσμο, τη μητέρα των παιδιών του! Δέν είναι λοιπόν άξιος να ζή! Πρέπει να πεθάνη! Να πεθάνη βασανιστικά!

Ένα άπέραντο μίσος τον πλημμυρίζει έναντιον του εαυτού του, και έναντιον της Φλόγας, της Βασίλισσας του Κακού, που τον είχε σπρώξει να δολοφονήση τη γυναίκα του!

Πρέπει να πεθάνη, ν' αυτοκτονήση, για να τιμωρήση τον εαυτό του! Πρώτα όμως πρέπει να έκδικηθή! Να τιμωρήση τη Φλόγα! Να την συντριβή! Να την τσακίση!

Γέρνει πάνω στην ασάλευτη Έλσα!

Από τα άσχημα μάτια του κτηνώδους προσώπου του, κυλούν δάκρυα! Καφτερά δάκρυα, που κατεβαίνουν ως τα χείλη του και μπαίνουν στο στόμα του, γεμίζοντάς το πίκρα!

— Αγαπημένη μου, μωρουρίζεις. Συγχώρησέ με, αγαπημένη μου! Είμαι ένας δολοφόνος! Είμαι ένα τέρας! Σέ σκότωσα! Έσθισα για

πάντα τὸ γλυκὸ φῶς τῶν ματιῶν σου! Μείνε ἡσυχὴ ὁμως, ἀγαπημένη μου! Θὰ ἐκδικηθῶ! Θὰ σκοτώσω τὴ Φλόγα! Καὶ θὰ σκοτώσω τὸν ἄτιμο ἐαυτὸ μου!... Θὰ!...

Σωπαίνει. Ἀκούει ἕναν ἤχο πίσω του καὶ τὸ φῶς ἀνάβει. Γυρίζει. Στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας στέκεται ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἡ... Ἔλσα Ναί! Ἡ ἀγαπημένη του γυναικὰ μ' ἕνα φωτεινὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπό της!

Μέ τὰ μάτια πεταγμένα σχεδὸν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους ἀπὸ ἐκπληξι, ἀπορία καὶ φρίκη, ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει πάλι πρὸς τὸ κρεβάτι. Ἡ Ἔλσα εἶναι πάντα ξαπλωμένη ἐκεῖ, ἀσάλευτη, μὲ τὰ δυὸ ἔντομα στὸ μάγουλό της!

Γυρίζει πάλι πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ ἄλλη Ἔλσα στέκεται πάντα ἐκεῖ δίπλα στὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο στὰ χεῖλη!

— Θὰ... θὰ τρελλαθῶ!, μουρμουρίζει. Θὰ σαλέψουν τὰ λογικά μου!

— Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ σαλέψουν τὰ λογικά σου, Ὑπεράνθρωπε!, λέει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Ἡ πραγματικὴ Ἔλσα εἶναι αὐτὴ ἐδῶ, γερὴ καὶ ζωντανή, ὅπως τὴν βλέπεις! Ἡ ἄλλη εἶναι μιὰ...κούκλα, μιὰ ἀπομίμησίς της ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία!

— Ἄ!, κάνει ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐνῶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ χαρὰ! Ὡστε ἡ Ἔλσα εἶναι ζωντανή! Κι' αὐτὴ ἐκεῖ εἶναι μιὰ κούκλα! Στάσου μιὰ στιγμὴ, Ἐλλη-

να! Πρὶν μοῦ ἐξηγήσης, ἔχω νὰ κάνω κάτι!

Σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, πιάνει τὰ δυὸ ἔντομα - ρομπότ καὶ τὰ συντρίβει μ' ἕνα σφίξιμο τῶν δαχτύλων του.

— Μπορεῖ νὰ πῆγαιναν στὴν ἀληθινὴ Ἔλσα, τὴν Ἔλσα μου, καὶ νὰ τὴν ἐσκότωναν μὲ τὸ φαρμάκι τους!

Ἡ Ἔλσα κάνει νὰ κινηθῆ πρὸς τὸ μέρος του ἀνοίγοντας τὰ μπράτσα της, μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος τὴν σταματᾷ.

— Ὁχι!, τῆς λέει. Δὲ θὰ μ' ἀγγίξεις ὅσο εἶμαι ἔτσι! Δὲ βλέπεις πῶς εἶμαι ἀκόμα ἕνα ἀποτρόπαιο τέρας; Μπορεῖ νὰ ἔγινε πάλι καλὴ ἡ ψυχὴ μου, μὰ ἡ μορφή μου ἔμεινε κτηνώδης! Μόνο ὅταν ξαναβρῶ τὴν κανονικὴ μου μορφή θὰ ἐπιστρέψω στὸν ἑαυτὸ μου νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά του! Λέγε, Ἐλληνα! Γιὰ τὸ ἔκανε αὐτό;

— Ἦμουν βέβαιος ὅτι ἡ Φλόγα θὰ σὲ ἔστειλε νὰ σκοτώσης τὴν Ἔλσα!, ἀπαντᾷ ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Βέβαια, μπορούσα νὰ κρύψω τὴν Ἔλσα, ὅπως καὶ τὴ Λάουρα καὶ τὴν Ἐλχίνα, μὰ δὲ θὰ κερδίσαμε τίποτα μ' αὐτό! Σκέφθηκα λοιπὸν, νὰ τοποθετήσω στὸ κρεβάτι τῆς Ἐλσας ἕνα ὁμοίωμά της. Ἠλπίζα ὅτι, ἂν ἐσκότωνες τὸ ὁμοίωμά της, θὰ πάθαινες ἕναν ψυχικὸ κλοισμό ποῦ θὰ σὲ ἐλευθέρωνε ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ Κακοῦ. Εἶδα ὁμως ὅτι πάλεψες σκληρὰ μὲ τὸν ἑαυτὸ σου καὶ ὅτι, ἂν τελικὰ ἐσκότωσες τὸ ὁμοίωμα, αὐτὸ ἔγινε κατὰ λάθος! Φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷς τὴν

“Ελσα περισσότερο απ’ όσο φανταζόμουν! . . . Πάντως τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἐκείνο ποὺ περίμενα! Ὁ κλονισμὸς ποὺ δοκίμασες ἔκανε τὴν ψυχὴ σου νὰ ξαναγίνη καλὴ! Δυστυχῶς ὁμως ἡ μορφή σου ἐξάκω λουθεῖ νὰ εἶναι τερατώδης! Δὲν πειράζει ὁμως. . . Τώρα ποὺ ἔγινε τὸ σπουδαιότερο βῆμα ὅλα θὰ πάνε καλά!

Η ΦΛΟΓΑ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ!

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἔχει σκοτεινάσει πάλι. Κάνει ἕνα βῆμα πρὸς τὸ παράθυρο λέγοντας :

— Μείνετε ἐδῶ! Θὰ γυρίσω σὲ λίγο!

— Ποῦ θέλεις νὰ πάς, Ὑπεράνθρωπε; ρωτᾶει ὁ Ἕλληνας.

— Στὸ κρησφύγετο τῆς φλόγας! Θέλω νὰ ἐκδικηθῶ! Νὰ τὴν συντρίψω!

— Περίμενε!, λέει ὁ Ἕλεγκρ. Θὰ πάμε ὅλοι μαζί! Ἐχῶ τὸ σχέδιό μου! Πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσουμε νὰ ἐξαπολύσῃ τὰ ἔνομα - ρομπότ ἐναντίον τοῦ κόσμου! Διαφορετικὰ, θὰ εἴμαστε ἐμεῖς ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν καταστροφὴ ποὺ θὰ γίνῃ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Πολύ καλά, λέει. Δίκιο ἔχεις! Φώναξε καὶ τοὺς ἄλλους!

— Εἶναι ὅλοι στὸ ἐργαστήριό μου. Δὲν φαίνεται ἔξω τὸ φῶς, γιὰτὶ ἔβαλα μαύρα παραπετάσματα στὰ παράθυρα! Ἄς ἀνεδοῦμε,

Ἄνεβαίνουν καὶ οἱ τρεῖς στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἕλληνα, ὅπου εἶναι καθισμένοι ὁ Κεραυνός, ἡ Ἀστραπή, ὁ Ὑπερέλληνας, ὁ Κοντοστούπης, ἡ Λάουρα καὶ ἡ Ἐλχίνα.

Ὁ νάνος, ἀντικρίζοντας τὸ πράσινο κτηνώδες μούτρο τοῦ Ὑπεράνθρωπου, πετάγεται ὀρθιος μὲ τὶς γροθιῆς του σφιγμένες, ἐνῶ τὸ κορμί του τρέμει ὀλόκληρο ἀπὸ τὸ φόβο.

— Μὴ φοβάσαι, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος προσπαθώντας νὰ δώσῃ ἕνα χαμόγελο στὰ ἀποκρουστικὰ χαρακτηριστικὰ του. Ἐγὼ εἶναι πάλι καλός! Μόνο ποὺ ἡ μορφή μου. . .

— Ἐγίνες καλός, ἔ; λέει ὁ Κοντοστούπης ἄγρια. Εἶσαι τυχερός! Ἡμουν ἔτοιμος νὰ ριχτῶ ἐπάνω σου καὶ νὰ σε κάνω μαῦρο στὸ ξύλο! Ὅσο γιὰ τὴν μορφή σου, παραδέχομαι πὼς εἶσαι κάπως ἄσχημος, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σε στενοχωρῇ αὐτό! Στὸ κάτω - κάτω, δὲν εἶσαι πολὺ πιὸ ἄσχημος ἀπὸ τὴν. . . Ἐλχίνα! Πράσινος ἐσύ, πράσινη κι’ αὐτὴ!

Ἀκούγοντας τὰ προσβλητικὰ αὐτὰ λόγια τοῦ νάνου, ἡ Ἐλχίνα τινάζεται ὀρθία. Τὸ πρόσωπό της συσπάται θυμίζοντας. . . πράσινη τσοῦχτρα τῆς θάλασσας.

Θέλει νὰ μιλήσῃ, νὰ περιλούσῃ τὸν Κοντοστούπη μὲ μερικά. . . κοσμητικὰ ἐπίθετα, μὰ ἡ ταραχὴ τῆς εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε τὸ στόμα τῆς ἀνοίγοκλείνει χωρὶς νὰ βγαίνη κανένας ἤχος ἀπὸ τὸ λαρύγγι τῆς! Ὅταν, τέλος,

βρίσκη πάλι τὴ μιλιὰ της, δὲν προλαβαίνει νὰ μιλήσῃ! Συμβαίνει κάτι ξαφνικό, ἀπροσδόκτο καὶ τρομακτικό!

“Ένας φοβερός πάταγος ἀντηχεῖ!

Ένα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἐργαστηρίου πέφτει πρὸς τὰ μέσα μαζί με τὶς κουρτίνες του καὶ μ’ ἓνα κομμάτι τοῦ τοῦχου!

Ένα τεράστιο κορμί μπαίνει ὀρμητικὰ μέσα στὸ ἐργαστήριο!

Εἶναι μιὰ πελώρια γυναίκα με ὄμορφα, ἀλλὰ διαβολικὰ χαρακτηριστικά, με ρούχα ἀπὸ δέρμα ζῶου καὶ μ’ ἓνα κερασφόρο κράνος στὸ κεφάλι!

Εἶναι ἡ Φλόγα, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ!

Τὸ πρόσωπό της εἶναι φριχτὰ ἀλλοιωμένο ἀπὸ μιὰ ἐκφρασι μίσους, μανίας καὶ δίψας γιὰ καταστροφή!

Στὸ ἓνα της χέρι κρατᾶει ἓνα γυάλινο κουτί, ὅπου φαίνονται ἑκατοντάδες μικροσκοπικά ἔντομα - ρομπότ τοῦ θαλάτου!

— “Ἐπρεπε νὰ τὸ φαντασθῶ, Ὑπεράνθρωπε, πὼς θὰ συνέβαινε αὐτό! γρυλλίζει. “Ἐπρεπε νὰ μαντέψω ὅτι στὸ τέλος ἡ ἀγάπη σου πρὸς τὴ γυναίκα σου θὰ νικούσε τὸ μίσος πὺ ἔχω φυτέψει μέσα σου! Δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ στείλω ἐδῶ! Εἶχες δίκιο ὅταν ἔλεγες ὅτι ἔπρεπε ν’ ἀρχίσουμε ἀμέσως τὴν καταστροφή τοῦ κόσμου ἐξαπολύοντας τὰ ἔντομά μου!

Σωπαίνει, κυττάζει γύρω ἄγρια καὶ συνεχίζει:

— Μὰ ποτὲ δὲν εἶναι ἀρ-

γά! Σὰς κρατῶ στὸ χέρι ἀκόμα! “Ἐχω, ὅπως βλέπετε, μαζί μου ἓνα γυάλινο κουτί γεμάτο ἀπὸ ἔντομα-ρομπότ! Στὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνησί σας, θὰ ρίξω χάμω τὸ κουτί! Τὰ ἔντομα θὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ οἱ τρεῖς γυναῖκες, πὺ δὲν εἶναι ἄτρωτες, θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ τσίμπημά τους!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος με τὴν ἀγγελικὴ ψυχὴ καὶ τὸ κτηνώδες πρόσωπο τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ ἀνήμπορη λύσσα.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάνης; ρωτᾶει ὑπόκωφα.

— Θὰ πάρω μαζί μου τὴν “Ἐλσα! ἀπαντᾶει ἡ Φλόγα. Θὰ τὴν μεταφέρω στὸ κρησφύγετό μου ὡς ὄμηρο! “Ἄν δοκιμάσετε νὰ ἀντισταθῆτε στὰ σχέδιά μου, θὰ τὴν σκοτώσω! “Ὅταν φτάσω στὸ κρησφύγετό μου μαζί με τὴν “Ἐλσα, θὰ ἐξαπολύσω ἐναντίον τοῦ κόσμου τὰ ἔντομα - ρομπότ καὶ θὰ ἐξοντώσω τὴν Ἀνθρωπότητα!

Καὶ προσθέτει με πιὸ ἔγριαν φωνή:

— Παραμερίστε, Ὑπεράνθρωποι! “Ἐλσα! Πλησιάσε!.. “Ἄν δοκιμάση νὰ με ἐμποδίση κανεῖς, θὰ ρίξω τὸ γυάλινο κουτί χάμω!

Ἡ “Ἐλσα μένει ἀσάλευτη στὴ θέση της. Ὁ “Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο κάνει ἓνα πλάγιο βῆμα, σὰν γιὰ νὰ παραμερίση, καὶ βρίσκεται με τὴν πλάτη στραμμένη πρὸς μιὰ μικρὴ συσκευή, ἀκουμπισμένη πάνω σ’ ἓνα τραπέζι.

Χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ ἡ Φλόγα, τὸ χέρι του ἀγγίζει

ένα κουμπί της συσκευής.

Μέ καθαρή, σταθερή φωίη λέει:

— Δε θα σε αφήσουμε ποτέ να πάρης την Έλσα όμηρο, Φλόγα! Θα αντισταθούμε με όλες μας τις δυνάμεις! Θα πεθάνουμε, αλλά η Έλσα δε θα πέση στα χέρια σου!

Αφήνοντας μια φριχτή βλαστήμια, η Βασίλισσα του Κακού, χτυπάει χάμω με δύναμη το γυάλινο κουτί, που σπάει!

Τα έντομα απελευθερώνονται! Τα μετάλλια πλάσματα του θανάτου πετούν!

Την ίδια στιγμή όμως, το δάχτυλο του Έλ Γκρέκο πιέζει το κουμπί της μικρής συσκευής πίσω του. Ένα σιγανό βούϊσμα ακούγεται.

Τα έντομα - ρομπότ, που κατευθύνονται προς τους Υπεράνθρωπους και τις γυναίκες, σταματούν, κάνουν μια στροφή στον αέρα και πέφτουν σαν πραγματικά έντομα, που τους έρριξαν Ντί-Ντί-Τί!

Η Βασίλισσα του Κακού κτυπάει, με γουρλωμένα μάτια από έκπληξη, άπορία και λύσσα, τα έντομά της να στρώνονται χάμω και να μένουν ασάλευτα!

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΥΨΗΓΗΤΟ

ΕΠΕΙΤΑ, με μια άπτομη κίνησι, όρμει έναντιον του Έλ Γκρέκο!

— Ατιμε Έλληνα! γρυλίζει σηκώνοντας τη γροθιά της για να τον χτυπήσει. Βρή

κες το αντίδοτό τους! Κατάλαβες ότι λειτουργούσαν με μαγνήτες και τα άπομαγνήτισες, άχρηστεύοντάς τα!

Και η γροθιά της κατεβαίνει με άπιστευτη όρμη!

Μα ο Έλ Γκρέκο, άτάραχος, αντίδρα γοργά και έπιδέξια. Αρπάζει το χέρι της και, έφαρμόζοντας μια άριστοτεχνική λαβή ζιου-ζιτσου, κάνει το κορμί της να χάση την έπαφή του με το έδαφος, να πάρη μια στροφή στον αέρα και να πάη να πέση πάνω στον τοίχο!

Κάτω από τη φόρα και το βάρος του σώματός της, ο τοίχος ύποχωρεί και η Φλόγα έκσφενδονίζεται έξω, μέσα στη νύχτα!

— Κεραυné! Άστραπή!, φωνάζει ο Υπεράνθρωπος. Μείνετε κοντά στις γυναίκες! Έλ Γκρέκο!, Υπερέλληνα! Άκολουθήστε με!

Και βγαίνει όρμητικά από το άνοιγμα του τοίχου. Ο Υπερέλληνας τον ακολουθεί. Ο Έλ Γκρέκο τον ακολουθεί κι αυτός, παίρνοντας μαζί του και τη μικρή συσκευή που είχε θανατώση τα έντομα - ρομπότ!

Ξοπίσω τους, πετάει κι ο Κουτοστούπης, που η άπόπειρα της Φλόγας έναντιον της Έλσας έχει κάνει έξω φρενών. Φωνάζει:

— Παλιό - Φλόξ! Άν σε άρπάξω στα χέρια μου, θα με τανοιώσης που γεννήθηκες!

Η Βασίλισσα του Κακού ξεμακρύνει μέσα στη νύχτα, πετώντας όλοταχώς.

Μα δεν είναι εύκολο να ξε

φύγη από τους διώκτες της. 'Ο 'Υπεράνθρωπος και ο 'Υπερέλληνας, προικισμένοι με υπερφυσική όραση, την διακρίνουν καθαρά μέσα στο σκοτάδι και ο 'Ελ Γκρέκο με τον Κοντοστούπη, που δεν έχουν το σπάνιο αυτό χάρισμα, ακολουθούν από κοντά τους άλλους δυό!

— "Αν φτάση πριν από μᾶς στη σπηλιά της, λέει ο 'Υπεράνθρωπος, θα έξαπολύση τὰ έντομά της και ο κόσμος θα καταστραφῆ!

— Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος!, ἀπαντάει ο 'Ελλη-

Χτυπημένος από τὴ γροθιά του 'Ελ Γκρέκο, ο 'Υπεράνθρωπος πέφτει κάτω από τὴ βεράντα

νας. 'Η συσκευή μου θανατώνει τὰ έντομα - ρομπότ από απόστασι χιλίων μέτρων! 'Επομένως, τὰ έντομα τῆς Φλόγας, ὅσο και ἂν φτάση, αὐτὴ πιὸ γρήγορα στη σπηλιά της, δὲν θὰ προλάβουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν ἀκτίνα δράσεως τῆς συσκευῆς μου!

— 'Εξ ἄλλου, λέει ἀπὸ πίσω ο Κοντοστούπης, γιατί νὰ φοβάσαι, 'Υπεράνθρωπε; 'Αφοῦ εἶμαι ἐγὼ μαζί σου, ὁ τρομερός Κοντοστούπης, ὁ ἥρωας τῶν ἡρώων, δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι! Θὰ σὲ προστατεύσω!

Τὸ κτηνώδες πρόσωπο τοῦ 'Υπερανθρώπου μορφάζει μέσα στο σκοτάδι. Δεν ἔχει καμμιά ὄρεξι γιὰ καλαμπουριά. 'Ο κίνδυνος ποὺ διατρέχει αὐτὴ τὴ στιγμή ἢ 'Ανθρωπότης εἶναι τρομακτικός! "Αν δὲν προλάβουν, ἑκατομμύρια ἄνθρωποι θὰ πεθάνουν βασανιστικά, κάτω ἀπὸ τὰ τσιμπήματα τῶν φαρμακερῶν μετάλλινων έντόμων!

Ξαφνικά φωνάζει:

— Προσοχή! Πλησιάζουμε στο κρησφύγετο τῆς Φλόγας! Νάτη! Χαμηλώνει γιὰ νὰ μπῆ στη σπηλιά της! Μπήκε!

Χαμηλώνουν και οἱ 'Υπεράνθρωποι, ἐνῶ ο 'Ελ Γκρέκο βάζει σὲ λειτουργία τὴ συσκευή του.

Προσγειώνεται κοντὰ στο στόμιο τῆς σπηλιάς. 'Ο 'Ελληνας κρύβει τὴ συσκευή του, ποὺ λειτουργεῖ πάντα, μέσα σ' ἓνα θάμνο και μπαίνει στο κρησφύγετο τῆς Βασίλισσας τοῦ Κακοῦ μαζί με

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος σηκώνει ένα τεράστιο βράχο για να συντρίψει τόν άναίσθητο ‘Υπερέλληνα!

τούς συντρόφους του.

Τό θέαμα, που άντικρύζουν φτάνοντας στο έργαστήριο τής Φλόγας, είναι φοβερό!

‘Η γιγαντιαία, τρομερή γυναίκα κρατάει ένα μεγάλο σιδερένιο λαστό και, στριφογυρίζοντάς τον με μανία, χτυπάει μ’ αυτό τούς γυάλινους κώδωνες, σπάζοντάς τους έναν-ένα!

Ούρλιαχτά λύσσας ξεπηδούν από τό λαρυγγί της, καθώς βλέπει τά έντομά της (που άχρηστεύει ή συσκευή τού ‘Ελληνα λειτουργώντας έξω από τή σπηλιά) να πέφτουν χάμω και να μένουν άσάλευτα!

Βλέποντας τούς τέσσερις διώκτες της να μπαίνουν στο

έργαστήριο, καταλαβαίνει.

— ‘Ατιμε ‘Ελληνα!, μου γρίζει. Θα μου τό πληρώσης αυτό!

Και έκσφενδονίζει έναντίον του τό σιδερένιο λαστό!

Γοργά, ό ‘Ελ Γκρέκο σκύβει άποφεύγοντας τό χτύπημα. ‘Ο σιδερένιος λαστός όμως περνάει πάνω του και χτυπάει κατακέφαλα τόν Κου τοστούπη.

‘Ο νάνος κάνει μιá ολόκληρη βόλτα γύρω από τόν έαυτό του και σωριάζεται χάμω ούρλιάζοντας:

— Βοήθειαααα! ‘Αστυνομία! Τρέξτε! Μή δολοφονούν! ‘Ωχ ή καρδούλα μου!

Και χάνει τīs αίσθήσεις του!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐλ Γκρέκο καὶ ὁ Ὑπερέλληνας ὁρμοῦν ἐναντίον τῆς τρομερῆς γυναίκα.

Μιά ἀφάνταστη σύγκρουσι ἐπακολουθεῖ μέσα στὸ ὑπόγειο ἐργαστήριον. Οἱ τέσσερις ἀντιπαλοὶ συμπλέκονται, χωρίζουν, ἐκσφενδονίζονται ἀπὸ τῆ μιά στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἐργαστηρίου, συντρίβονται σὺς συσκευές καὶ χημικὰ σκευῆ, συμπλέκονται πάλι, ἀνταλλάσσουν τρομερὰ χτυπήματα, ἀναπηδούν, ἐπιτίθενται, ἀντεπιτίθενται, βογγοῦν, οὐρλιάζουν, μουγγρίζουν, ξεφωνίζουν!

Ὁ Κοντοστούπης, πού σὺνέρχεται σὲ μερικές στιγμὲς ἀπὸ τὴ λιποθυμία του, ἀνασηκώνεται, κυττάζει γύρω ἐντρομος, γουρλώνει τὰ μάτια του, κ' ἐπειτα ξαπλώνει πάλι χάμω καὶ ξανακλείνει τὰ μάτια, μουρμουρίζοντας:

Ἡ τιμιότης, ἡ εὐθύτης, ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Δίκαιο, πρέπει νὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ καθ' ἑαυτὸ ἀναγνώστου τοῦ « Ὑπεράνθρωπου » καὶ τοῦ « Τάρκα ».

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

— Πῶ, πῶ, πῶ, τί κακὸ πού γίνεται! Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι στὸν καυγᾶ! Εἶμαι λιπόθυμος, κύριοι! Ἐχῶ ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ... παίξω λιγάκι μαζί σας, μὰ δὲν μπορῶ! Εἶμαι... λιπόθυμος! Μὴν ἐπιμένετε! Εἶμαι ἀναίσθητος!...

Καί, τρίζοντας τὰ δόντια του, προσθέτει:

— Ἄχ! Τί νὰ σοῦ κάνω, Φλόξ; πού εἶμαι λιπόθυμος! Εἶσαι τυχερή! Ἀλλοιῶς, θὰ σ' ἔκανα μὲ τὰ... κρεμμυδάκια!

Ἀνοίγει τὸ ἓνα τοῦ μάτι. Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι ἔχουν τώρα ἀρπάξει τὴ Φλόγα, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπὸ τὸ λαιμό, ὁ Ὑπερέλληνας ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι καὶ ὁ Ἐλ Γκρέκο ἀπὸ τὸ ἄλλο! Τὴν κρατοῦν ἀκίνητη, μολοντί ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ καταβάλλει μανιασμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ:

Ὁ Κοντοστούπης ἀνοίγει καὶ τὸ ἄλλο τοῦ μάτι.

— Ἐ; κάνει. Τί εἶπες, Φλόξ; Θέλεις νὰ σὲ βοηθῶ; Ποτέ! Τὰ ἤθελες καὶ τὰ πάθες! Ὁ Κοντοστούπης εἶναι ἱππότης, ἀλλὰ ὄχι καὶ κοροῖδο!

Σηκώνεται ὄρθιος, πηγαίνει κατὰ τὸ συμπλεγμα τῶν ἀντιπάλων καὶ... βάζει τὶς φωνές κυττάζοντας τὸν Ὑπεράνθρωπο:

— Χριστουλάκη μου! Παναγίτσα μου! Ἄγιοι Πάντες! Ἄγιε Ὀνούφριε, προστατή μου! Κρατήστε τὴν καρδούλα μου μὲ τὰ χεράκια σας νὰ μὴ σπάσῃ ἀπὸ τὴν

πολλή χαρά! 'Ο 'Υπεράνθρωπος δεν είναι πιά τέρας! "Εγινε κανονικός άνθρωπος, όπως ήταν πρίν!

'Ο 'Ελ Γ κ ρ έ κ ο κ ι' ό 'Υπερέλληνας γυρίζουν προς τó μέρος τού 'Υπερανθρώπου και αφήνουν μιá κραυγή χαράς.

Τó κεφάλι τού 'Υπερανθρώπου δεν είναι πιά άσχημο, τερατώδες και κτηνώδες! "Έχει ανακτήσει τά όμορφα και άδροπρεπή χαρακτηριστικά του και τó τίμιο και γεμάτο θάρρος, άύστηρότητα και κάλοσύνη βλέμμα του.

Στήν έκπληξι και στη χαρά που νοιώθουν, χαλαρώνουν και οι τρεις τή λαβή τους.

'Η Φλόγα δέ χάνει τήν εύκαιρία που τής παρουσιάζεται.

Με μιá άπότομη κίνησι, έλευθερώνεται και, σαν σίφουνας, βγαίνει από τή σπηλιά και χάνεται, πρίν οι 'Υπεράνθρωποι συνέλθουν και σκεφτούν να τήν κυνηγήσουν!

Περνώντας δίπλα από τόν Κοντοστούπη, τόν χτυπάει κατάμουτρα με τήν άνάστροφη τού χεριού της, έκσφενδονίζοντάς τον στήν άλλη άκρη τού έργαστηρίου!

'Ο Κοντοστούπης βροντά-

Νά είστε πάντα πρόθυμοι και εύγενείς. 'Η συμπεριφορά είναι ό καθρέφτης τού πολιτισμού τού ανθρώπου.

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

ει με φόρα πάνω στόν τοίχο. Τó κεφάλι του γεμίζει άμέτρητα κουδουνάκια, που άντηχούν εκεί μέσα δαιμονισμένα!

Μπροστά στα μάτια του, πολύχρωμα πυροτεχνήματα διαγράφουν πύρινες τροχιές!

'Η καρδιά του χοροπηδάει τρελλά, κλωτσώντας τά πλευρά του σαν...άφηνιασμένο μουλάρι!

Τά γόνατά του λυγίζουν και ό νάνος σωριάζεται χάμω.

— "Ωχ!, κάνει. 'Η καρδούλα μου! Είσαι άνανδρη, Φλόξι! Έχτύπησες έναν άναίσθητο και λιπόθυμο άνθρωπο! Είσαι τυχερή όμως! "Αν δεν ήμουν λιπόθυμος, θα σε άρπαζα, θα σ' έβαζα χάμω και θα σ' έκανα με τά... με τά κρεμμυδά...δά...δά... "Ωχ, ή καρδούλα μου!

Και λιποθυμάει, στήν πραγματικότητα αύτή τή φορά!..

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο 'Ελληνικό κείμενο υπό 'ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

'Απαγορεύεται ή άνατύπωσις. 'Αποκλειστικότητα ε' 'Υπερανθρώπου.

**ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ**

Δ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼

Κάτι πρωτοφανές για την 'Ελλάδα!
Κάτι που χρόνια περιμένουν όλα τα 'Ελληνό-
πουλα!
Κάτι που θα δώσει στον Παιδόκοσμο της 'Ελλά-
δος αυτό που λείπει!

Δ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼

Κάτι υπέροχο, αφάνταστο, συναρπαστικό!
Κάτι εκπληκτικό, πρωτότυπο, συγκλονιστικό!
Κάτι που θα σκορπίσει ρίγη ένθουσιασμού απ'
άκρη σ' άκρη της 'Ελλάδος!

V ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼

Κάτι που για πρώτη φορά εμφανίζεται στην
'Ελλάδα και σ' όλοκληρη την Εύρωπη!
Κάτι που θα λάμψη σαν "Ηλιος χαράς και ύ-
γείας!
Κάτι που θα γεμίσει γοητεία την καρδιά κάθε
'Ελληνόπουλου!

Δ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼

"Ένα ευχάριστο δώρο του κ. 'Αστρίτη προς τα
άγαπημένα του παιδιά της 'Ελλάδος!
Μια έκδοτική προσπάθεια, που όμοιά της δεν έ-
χετε ξαναγνωρίσει ποτέ!
Τò όνειρο των ονείρων κάθε 'Ελληνόπουλου!

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

Το καλύτερο δώρο που μπορεί να προσφέρει κανείς είναι ένας Τόμος του «Υπερανθρώπου» ή του «Τάργκα»!

Για να διευκολύνη τους αναγνώστες και να προσφέρει κάτι σ' αυτούς για τις γιορτές, η Διεύθυνσις τῶν δύο περιοδικῶν κάνει

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ 25 0/0

σὲ κάθε τόμο που θὰ ἀγορασθῆ ἀπὸ σήμερα μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου!

Τῆς ἐκπτώσεως αὐτῆς δικαιοῦνται μόνον ὅσοι ἔχουν ἀποκτήσει!

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

“ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ - ΤΑΡΓΚΑ,,

Στὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Τάργκα», τὸ 22, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Η ΣΠΑΘΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

συνεχίζεται σκληρὰ ἡ μονομαχία τοῦ Τάργκα, τοῦ Ἀτρόμητου Ἐλληνόπουλου, μὲ τὸν μυστηριώδη Κύριο τοῦ Στοιχειωμένου Λιονταριοῦ!

Ἡ Μαλόα, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Τάργκα, πέφτει στὰ χέρια τρομερῶν ἐχθρῶν! Τὸ Ἐλληνόπουλο παλεύει μὲ ἀπόγνωσι καὶ φτάνει τὴν ὥρα ποῦ

Η ΣΠΑΘΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

σηκώνεται γιὰ νὰ χαρίσῃ τὸ θάνατο στὸ ὄμορφο κορίτσι! Μιὰ τρομακτικὴ μάχη ἐπακολουθεῖ, μιὰ σύγκρουσι ποὺ κάνει τὴ ζούγκλα νὰ σασιῖ καὶ τὰ θηρία καὶ τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ γεμίσουν δέος!

Η ΣΠΑΘΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

Ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀριστουργηματικὰ τεύχη τοῦ «Τάργκα», ποὺ δὲν πρέπει νὰ χάσῃ κανεὶς!

Η ΝΑΡΚΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Αυτός είναι ο τίτλος του τεύχους 85 του «Υπερανθρώπου», που θα κυκλοφορήσει την επόμενη εβδομάδα. Στο τεύχος αυτό, η Φλόγα, η Βασίλισσα του Κακού, δημιουργεί άπαίσια όντα και χρησιμοποιεί μια φοβερή εφεύρεσή της για να νικήσει τους Υπερανθρώπους και να εξοντώσει την Ανθρωπότητα!

Η ΝΑΡΚΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στο τεύχος αυτό, η Φλόγα συγκρούεται με τους προστάτες της Ανθρωπότητας σε μια τιτανομαχία γιγάντων και γνωρίζει το θάνατο! Ένα θάνατο απροσδόκητο και εκπληκτικό, που κάνει ακόμα και τους Υπερανθρώπους να σαστίσουν!

Η ΝΑΡΚΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Το τεύχος 85 είναι ένα από τα πιο διαλεχτά και πιο συναρπαστικά τεύχη του «Υπερανθρώπου» με τα γοργά, γοητευτικά επεισόδιά του, τη συγκλονιστική δράση του, τους υπέροχους ήρωισμούς του και την απροσδόκητη πλοκή του!

Κανένας να μη χάσει το τεύχος 85!

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἄριθ. 84 — ΔΡΑΧ. 2.000

Ἑβδομαδιαῖο Περιοδικὸν
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν.

Γραφεῖα: Λέκκα 23
Ἄριθ. Τηλεφ. 36.373

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ
γραφεῖα μας, πού εἶναι ἀνοικτὰ κά-
θε μέρα 9—1½ καὶ 5—7, ἐκτὸς τοῦ
ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οἶκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Ἀρχισυντάκτης: Στέλιος Ἀνεμοδουράς, Λ. Θησῶς 323. Προϊ-
στάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργιάδης, Μεγίστης 19.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

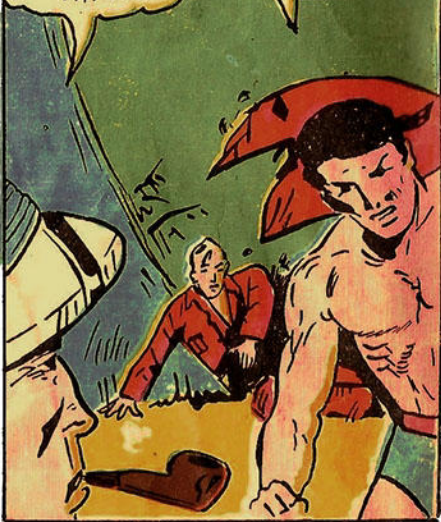
- 1) Ἡ Γῆ κινδυνεύει.
- 2) Οἱ θεράπαιθροποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δίσκων.
- 4) Μόγος ἐναντίον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοιτώνονται
- 7) Σὺγκρουσις γιγάντων.
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς θανατῶν.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυῖος τοῦ Ὑπεράνθρωπου.
- 10) Στὰ δόγματα τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ ἀετοὶ ἐφοροῦν!
- 12) Τὸ Τραῖλο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παιδιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεράνθρωπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων
- 22) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐλέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἐρηπιδῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος.
- 26) Ὁ πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπεράνθρωπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπεράνθρωπου.
- 30) Ἡ προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ μυστικὸ τοῦ Πλανήτη Κρόνου.
- 33) Ὁ Μενάλος Ὅσκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουραράοι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀόρατος Ἄνθρωπος.
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
- 42) Ἡ Γροθιά τοῦ Ἑλληνα.
- 43) Ὁ Ἑλ. Γκρέκο Δεσπότης.
- 44) Τὸ τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται.
- 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.
- 48) Ἡ Γιγαντομαχία.
- 49) Ὁ Γάμος τοῦ Ἑλ. Γκρέκο.
- 50) Ἡ Βελόνα τῆς Μάγισσας.
- 51) Ἡ Φλεγόμενη Λίμνη.
- 52) Ὑπερέλληνας.
- 53) Τζέκυλ, ὁ Κτηνάνθρωπος.
- 54) Στὴν Κοιλία τῶν Τεράτων.
- 55) Δαυὶδ καὶ Γολιάθ.
- 56) Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου.
- 57) Σεζάμ, ὁ Ἀόρατος Μόγος.
- 58) Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ.
- 59) Τὸ γκρέμισμα τοῦ Κολοσοῦ.
- 60) Οἱ Ἀταάλινοι Δαίμονες.
- 61) Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ἀστρατῆς.
- 62) Πύργος τοῦ Μαύρου Πάνθηρα
- 63) Πύρινος Δράκος.
- 64) Ὁ Τρόμος ἐπιστρέφει.
- 65) Ὁ Ἐλευθερωτής.
- 66) Αἰχμάλωτοι τοῦ Ὀλέθρου.
- 67) Οἱ Ἐξώκοσμοι συντρίβονται
- 68) Ὁ Ἀῦλος.
- 69) Τὸ Μαργαριτάρι τῆς Συμφωρᾶς.
- 70) Ὁ Ἀκαταμάχητος.
- 71) Ὁ Ὑπερέλληνας τιμωρεῖ
- 72) Ρεγκινά, ἡ Βασίλισσα τῶν Δέκα.
- 73) Τὸ Στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου.
- 74) Οἱ Ὑπεράνθρωποι κινδυνεύουν
- 75) Ἡ Λαβὴ πού τσοκίζει.
- 76) Στὴν Παγίδα τῶν Δέκα.
- 77) Τὰ σπαθιά τοῦ Χαλασμοῦ.
- 78) Τὸ Καλὸ θριαμβεύει.
- 79) Ἐφιάλης, τὸ ὄν με τὰ χίλια μάτια.
- 80) Ἰπταμένοι Δίσκοι.
- 81) Ντέτκτικτ τῶν Οὐρανῶν.
- 82) Τὸ Ἄστρο τῆς Φωτιᾶς
- 83) Φλόγα, ἡ Βασίλισσα τοῦ Κακοῦ.
- 84) Ἡ Φριχτὴ Μεταμόρφωσις.

ΗΤΑΝ Ο ΤΑΡΙΚΑ, ΠΟΥ ΘΡΜΗΣΕ ΣΑΝ
ΒΟΛΙΔΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΣΤΙΓΟ-
ΦΟΡΟΥ....

ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΔΕΝ
ΥΠΑΚΟΥΟΥΝ! ΚΥΝΗ-
ΓΑΜΕ ΤΟΝ ΓΕΡΟ-ΚΕ-
ΡΑΥΝΟ, ΤΟΝ ΕΛΕ-
ΦΑΝΤΑ!

ΤΟΝ ΓΕΡΟ ΚΕ-
ΡΑΥΝΟ, ΓΥΡΙΣΤΕ
ΠΙΣΩ! ΘΑ....

ΜΑ ΑΚΟΥΣΕ ΜΙΑ ΓΟΡΓΗ ΚΙΝΗΣΗ ΠΙ-
ΣΩ ΤΟΥ ΚΑΙ ΓΥΡΙΣΕ ΓΟΡΓΑ! ΠΑΡΑ-
ΜΕΡΙΣΕ, ΠΛΗΘΗΣΕ.....

... ΚΑΙ ΑΦΟΠΛΙΣΕ ΤΟΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟ-
ΡΟ! ΜΑ Ο ΘΕΙΟΣ ΤΟΜ ΤΟΝ ΚΤΥΠΗ-
ΖΕ ΑΠΟ ΠΙΣΩ!

